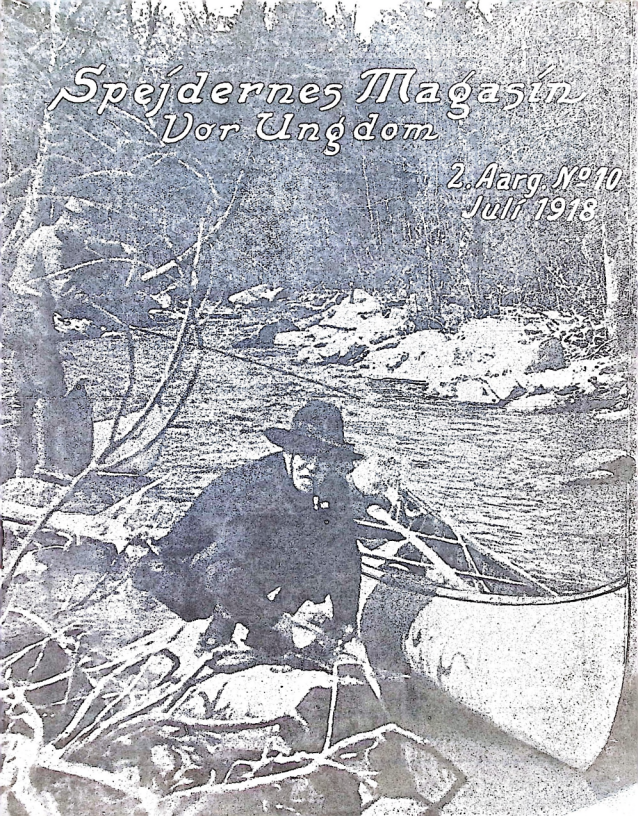

Spejdernes Magasin Vor Ungdom

2. Aarg. N° 10
Juli 1918

HARALD BØRGESSEN

(OLAF BARFOED)

SPORTSFORRETNING

FREDERIKSBERGGADE 28 - KØBENHAVN B. - TLF. 869

anbefaler sit righoldige Udvalg af

Rekvisitter til Lejr-Udrustning:

Vindjakker - Gamascher - Rygsække - Spisebestik - Kogekar - Termosflasker
- Feltflasker - Telte - Soveposer - Fodbolde - Luftbæsser - Lommeknive - Dolke
- Lommelamper - Gymnastikapparater - Skibsmodeller - Fiskerekvisitter.
= Rek. til Fægtning og Boksning. =

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel
Hof Fløde Caramel
D·E·C Creame Caramel
Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

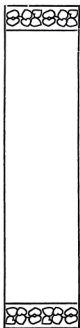
SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

2. Aarg.

JULI 1918

Nr. 10

FERIE-LIV PAA SPEJDER-MANER

»Saa stor en Gedde havde jeg paa Krogen« siger han, og de andre lytter smilende — og forstaaer. De ved jo saa godt, hvordan det er at være sendt ud for at »fiske noget Frokost« og vende tomhændet hjem, saa man i sin Nød maa ty til Konservesdaaserne.

Det vækker vild Jubel, naar Fiskeren har hentet sig en fin Fangst, og det kan være højst spændende at høre ham aflægge Beretning om den Snedighed, han har lagt for Dagen i saadanne Tilfælde, men det er næsten nok saa morsomt at høre om de vidunderlige Eventyr, Offeret har oplevet, og de Kæmpeskild, han har set eller været ganske nær ved at fange — naar han vender hjem uden noget!

Det er et Liv fuldt af Spøg og kaade Indfald, der leves, naar man ferierer »paa Spejder-Manér«, voksne Folk kan blive som Børn paa ny — det opnaar man næppe ved de mondæne Badesteder.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Hellerup 1313

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Fløstræde 40, København.

MAGASIN
NORD

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00

for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.60

Lev sundt!

Sidste Swett Marden-Bog.

—Legemlig og sundelig Sundhed
er den bedste Vej til Lykken.

Paa Jaspersens Forlag er udkommen en ny Bog af den berømte amerikanske Forfatter Dr. Orison Swett Marden, den 4. Publikation i »Jeg vil fremad«-Serien, som har vundet saa stort Ry hele Verden over.

»Lev sundt!« hedder den, og det er en ægte »Svett Marden« af aller bedste Sort. Marden er jo Læge, saa han ejer ogsaa de rent videnskabelige Forudsætninger for paa dette Felt at kunne sige noget værdifuldt.

Og det gør han — ethvert »Jeg vil fremad« maa fornuftigvis begynde med et »Lev sundt«, det viser Swett Marden i sin sidste Bog saa overbevisende som vel muligt.

Ethvert Menneskes Lykke i Livet er afhængig af Ernæring, Svov, frisk Luft og Motion, siger Swett Marden, og saa paaviser han videnskabeligt i de mindste Enkeltheder, hvordan man bør tage Hensyn til disse vigtige Ting.

Hvad et Menneske skal blive til her i Verden afhænger i en meget væsentlig Grad af, hvad han putter ind gennem den lille Aabning, der hedder Munden — »Som et Menneske spiser, saaledes er han«, paastaa Forf. »Hvis vi alle blev ernæret paa et videnskabeligt Grundlag, og vore Fødemidler

blev tilberedt af Experter i Ernæringskemi, saa vilde vi ikke alene leve længere, men de fleste af de Ondter, der plager Menneskeheden, vilde forsvinde».

Forfatteren mener, at Ernæringen er meget ufuldkommen i de fleste Husholdninger: »Det er intet Under, at der findes saa mange Børn med kroniske Sygdomme, naar hverken Mødre eller Kokkepiger har mindste Begreb om Ernæringens Kemi og Fødemidlerenes mere eller mindre Overensstemmelse. Adskillige Mennesker slæber sig gennem Livet som svage Skygger af, hvad de burde have været kun paa Grund af Mødres eller Kokkepigers Uvidenhed».

Man skulde allerede i Skolerne lære Børnene at leve sundt: »I Skolerne læres der mange Ting, som kun har ringe praktisk Værdi, men der læres ikke, hvordan man skal spise og leve for at bringe det mest mulige ud af sig selv. Verden vinder af Menneske-dværgene i alle Aldre, der aandeligt og legemligt er saat i Vækstene af Mangel paa passende Føde.»

Det er det, Swett Marden har taget sig for i denne fortræffelige Bog: at lære Ungdommen »hvordan man skal leve for at bringe det mest mulige ud af sig selv« — og er der nogen Ung Mand saa kløgt, at han tør undlade at modtage en saadan Undervisning.

Bogen anbefales paa det varmeste — vi kan maaske ved Lejlighed komme tilbage til den.

T. Fr.

Resultatet

af Abonnements-Tegnings-Konkurrencen blev, at »Løvens«, 2. Patrulje, 1. Hjørring Tropp har vundet den udsatte Præmie paa 50 Kr.

HJEMMET

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Red. og Forh. Hænder
FJOLSTRÆDE 28 (Hj. af Norrevold)
Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9145

Telefon 9145

TELTEDUG vandt imprægneret
amerikansk Armyduok

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6531

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKERI
HOLMSTADEN 10-12
TELEFON 5123

Leverandør til

Københavns Div.

NEYE

VIMMELSKAFET 28

Rygssække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

I REGNEN. —

Alt i Alt er der ikke noget vildt ved denne Verden, og en Gang imellem er det rigtig rart, helt at vende den Ryggen og slaa sit Telt op et Sted, hvor der ikke kommer en Sjæl andre end en selv.

Det er Søndag Morgen. Jeg har været i Vandet, og jeg har klaret op i Teltet. Regnen siver ned udenfor og falder paa Teltsiderne i monotone Dryp paa Dryp. Det dufter fra Grangrenene, der dækker Teltets Bund, og der hviler en usigelig Stilhed og Fred og Ro over Dagen. — — —

Jeg har lavet mig et ganske lille Ildsted lige indenfor Indgangen til Teltet, og over dette koger jeg et Par Æg og laver mig en Kop Te. — — — Jeg giver mig uhyre god Tid til det, lige som til Morgentøstellet, akkurat som jeg havde Aar og Aar til min Raadighed, og det er ganske vidunderligt.

Saa finder jeg frem et Par Aviser af sidste Uges Post og giver mig til at studere dem grundigt og indgaende — d. v. s. jeg springer alt det alvorlige over, alt hvad der handler om Verdenskrigen, alt hvad der blot har en Duft af noget ubehageligt ved sig. —

Jeg bryder mig kun om at erfare, hvad der er ganske lyst og let.

Et Budskab til Garçia.

»Friluftsteatret ved Kristiansborg: Førsteopførelsen af George Dandin.« — — —

Jeg springer hele Indledningen over. Det interesserer mig ikke det mindste at høre, hvad en strængt saglig Kritiker mener om et Stykke, jeg ikke selv har set — og jeg fordyber mig i Petitjournalistens spøgefulde Redegørelse for hvem, der sad i Parkettet, hvilken Hat den og den havde paa, og hvad der efter hans Mening var ved dette Stykke.

Han har set en hel Masse kendte Ansigter — og han har set et Tele-

grafbud: »Lænet op mod Muren — fortæller han — ud for en af de forreste Rækker stod der et lille Telegrafbud. Til Trods for, at han holdt et ubesørgt Telegram i Haanden, kunde man se paa hans Ansigt, at han havde belåvet sig paa at blive foreløbig. Gud véd, hvad der stod i Telegrammet? Mon der et Sted i Byen gik en Mand nervøst og hændervridende op og ned ad Gulvet uden at kunne fatte, hvor det Budskab blev af, der skulde melde om hans Frelse eller Ruin. Men Telegrammet kom ikke! Saaledes formaar Molière, født

1622, at standse Telegrafvæsnets Maskineri i 1918. Det vilde have smigret ham at vide.«

Og saa begynder Stykket.

»Snilde Rænker spandtes, Instriger udklækkedes, første Akt gik til Ende, og Anden Akt begyndte . . . og stadig stod det lille Telegrafbud og saa begejstret til, med Telegrammet knusket i Haanden.

— Anden Akt sluttede med en vild Dans af fire Fiskere, der var i kulørte Bukser, og hver havde en Aare i Haanden.

»Det er fire Digtere,« forklarede en Mand bagved mig. »Hvorfor tror du det?« spurgte hans Sidemand. »Jo, de har jo allesammen en lille Aare!«

Aftenens Skygger faldt paa, og tredje Akt begyndte. Sorte Skyer havde trukket sig sammen over Folks Hoveder. Man skøtede nervøst til Vejrs, men heldigvis for de smukke Billeder, der gled forbi oppe paa Scenen, holdt Himlen tæt, og Folk kom tærskoede hjem.

Den sidste, der forlod Teatret, var Telegrafbudet. — — —

Jeg har lagt Avisen fra mig, og jeg ligger og stirrer op mod det hvide Telts skraa Loft og tænker paa dette: »Mon det var en af dine Spejdere, dette Telegrafbud?« Alene ved Tanken om denne Mulighed løber det mig koldt ned af Ryggen.

Jeg kommer uvilkaarlig til at tænke paa Rowan, den Mand, der bragte et Budskab til Garçia. —

Det var under den spanske-amerikanske Krig. Præsident McKinley skulde have bragt et vigtigt Budskab til General Garçia, Føreren for Oprørerne paa Cuba, men havde ikke Anelse om, hvor Manden op-

Han kaldte en ung Officer op til sig og sagde: »Her er et Brev. Vil de saa hurtigt som muligt bringe det til General Garcia.«

Officeren tog Brevet, spurgte hverken om det ene eller det andet, men fandt Garcia og bragte ham Brevet.

— — —

Jeg er næsten sikker paa, at Rowan ikke vilde have standset for at se George Dandin.

For Resten er der skrevet en hel Bog om den Historie. Det var en amerikansk Forretningsmand, der skrev den, en Mand der var blevet saa begejstret over, at Rowan ikke engang havde spurgt »hvor er han?« at han vilde have, man skulde rejse Rowan en Statue i hver eneste Skole hele Landet over.

»For det er jo netop det, vore unge Mænd mangler,« sagde han. »De mangler ikke Boglærdom, men de er uselvstændige. De mangler Karakter og Energi. De kan jo bare engang prøve. Sig til en af de unge Mænd paa deres Kontor, at han skal slaa op i Leksikon og finde, hvor der staar noget om Corregio.

Tror De han gør det uden at spørge om noget? Nej, De kan tro nej, kære. Han vil uvægerlig stille Dem et af disse Spørgsmaal.

Hvilket Leksikon?

Hvor staar Leksikonet?

Kan Georg ikke gøre det?

Mener De ikke Bismark?

Skal det være med det samme?

Og naar De har svaret ham paa dette, vil han gaa hen til en af de andre unge og bede ham hjælpe sig — og saa til Slut kommer og fortælle Dem, at der overhovedet ikke eksisterer en Mand af det Navn.«

— — — — —

Nej dette Telegrafbud var ingen Rowan, og Rowan var for den Sags

Skyld heller ikke Spejder — men tænk hvor det vilde være velgørende, om man engang maatte høre om en Spejder, der havde taget Eksempel efter denne Rowan.

Skole drengen og Pistolen.

Det regner stadig — — »og der dræbes aarlig henved 200 Mennesker ved Vaadeskud her i Landet, i de allerfleste Tilfælde Børn eller ganske unge Mennesker.«

Jeg skulde lige til at springe dette over, da jeg saa, det var en Skoledreng, der var tale om.

En Spejder?

Atter løber det mig koldt ned ad Ryggen, og jeg maa se, hvad det er. Stakkels Fyr, han bar sig jo oven i Købet helt gævt ad. En Kammerat tabte Pistolen paa Legepladsen. Rask bukkede han sig ned og tog den op under Blusen. Læreren maatte for alt i Verden ikke se den. I det samme gaar Pistolen af, og Skuddet træffer ham i Underlivet. Død den selv samme Dag.

Aa, Det Asen af en Kammerat! Lad gaa med denne Pistol, men en lad Pistol. Det er jo det glade Vanvid!

Hvis I blot anede Drengene, at vi andre, vi Soldater, der er normerede med Skydevaaben og omgaa dem til daglig, er saa forsigtige med dem som gamle Kjællinger. Og især denne Pistol, som med sit korte Løb hvert Øjeblik peger i en ny Retning, — den er det farligste af alle Vaaben.

Vi gaar aldrig med ladte Vaaben, uden vi er pisket til det, og saa er de Vaaben vi har vel at mærke indrettet saadan, at de kan sikres, d. v. s. at de ikke kan gaa af.

Vi lader normalt kun paa vore Skydebaner og vaager pinligt over hele Tiden at have Løbet rettet i den rigtige Retning.

Vi lægger aldrig et ladet Skyde-

vaaben fra os — og hvis I vil lægge Mærke til det, naar Folk kommer galt af Sted, er det næsten altid ved, at de gaar hen og piller ved et Vaaben, en Mand i utilligvelig Uagtsomhed har stillet ladt fra sig og glemt at tage Patronen ud af.

Og vi tillader aldrig nogen at pege eller sigte paa en anden med Gevær eller en Pistol, før baade den der sigter, og den, der sigtes paa, har forvissat sig om, at der ikke er nogen Patron i Vaabnet.

Hvis I Spejdere hver for sig vilde holde et lille populært Foredrag for jeres Klassekammerater om Omgang med Skydevaaben, vilde I uden Tvivl gøre noget virkeligt til, at der skete færre af den Slags Ulykker.

Staa op paa en Stol. Sig til dem, hvad jeg her har sagt jer om den Maade, Soldater omgaa deres Skydevaaben paa. Mindre forsigtige end Professionals er der vel ingen af dem, der bryder sig om at være, og sig saa til dem, at Moralen for deres Vedkommende bør være denne:

»Ingen ladte Vaaben andre Steder end paa Skydebanerne — ti de Vaaben, I har, kan ikke sikres. Patronen ud og se gennem Løbet inden Banerne forlades og Vaabnet lægges bort.

Aldrig pege eller sigte paa en anden med et Skydevaaben.

Aldrig pille ved et Vaaben en anden har lagt fra sig — ti man ved ikke, om han har husket at aflade det.«

— — —

Og bliv saa samtidig enig med dem om, at I hver for sig vil giæbe energisk ind, hver Gang I ser, at Kammerater eller andre Drengene gaar med ladte Skydevaaben eller peger paa andre med deres Pistoler eller Gevärer. Det er ganske nødvendigt at hindre den Slags Ting, hvis man skal undgå Ulykker som disse.

(Fortættets Side 21)

Samarbejde indledet mellem Göteborg Sjöscouter og Det danske Spejderkorps' Søspejderdivision.

Efter at Kaptajn Høyer har udmeldt sig af Det danske Spejderkorps' Søspejderdivision med sine Søspejdere — har Divisionen gjort de første Skridt til Oprettelsen af helt nye Søspejdertrøppe.

Drenge, der kunde ønske at optages i disse, ma helst inden Sommerferien Begynde melde sig paa Korpsets Kontor i Norregade 14.

Vi bringer i Dag en Artikel af Chefen for Göteborgs Sjöscouter som et første Skridt til et Samarbejde mellem Det danske Spejderkorps' Søspejdere og deres svenske Kammerater.

I stilla drömmertier inför den storslagna solnedgången sitta tväna sjöscouter längst ut i väster på Kärrstationen. Då utspann sig plötsligt följande dialog.

»Sa kapten, att vi skulle ha den där öfningen »smugglare och tullare« i natt.»

»Jamen, det så han till D. C. (D.C.=divisionschef) när vi rodde ut dem till »Lasse i Gatane.«

»Sjå, så han inget mer du.«

»Jo, men. Han så att det skulle utdelas tre förseglade order. En till »smugglarna«, en till »lotsen« och en till »tullarna.«

»Smugglarna« skulle ha »Ingela«, »lotsen« gigen och »tullarna« skulle ha »Skopan« (Segelekan) och lifbåten.»

»Ja, men sedan då.»

»Ja, ja lugna dej. Det kommer! Det kommer! »Lärkan« tar befälet som smugglarkapten ombord »Ingela« och försöker smuggla in en vit emaljerad mugg till »Lasse i Gatane«, men han får inte börja, förrän han rundat Rödskärsböen. Ja, sen hörde jag inte, hvad dom så mer, för sen hviska dom.»

»Ah de var tråkigt, men de var skoj i alla fall. Då ska jag allt försöka komma med »Lärkan.«

»De' kan du försöka, men de' går nog inte, för du vet väl, att kapten tar ut dem, som äro i tur så

det blir någon rättvisa«. — — —

»Se så där ja, är det redan 8 glas. Om två timmar börjar alltså valsen. Näå sel Kika på månen du!«

»Ja, hvad är det med den då.«

»Den får du å meje.«

»Ingela« lägger ud.

»Akta dej så du inte åker i.«

»Åka i, sa du.«

(En annan röst) »Ska ni ha nån skaffning gubbar.«

»Ja, de var allt meningen.«

»Ja, sätt i gång spelet då.«

»Ska ske kapten.«

Det är ganska mörkt, då jag kommer på däck från skaffningen i »salongen« ombord »Lasse i Gatane«. Fullmånen, som gått till väders öfver Fiskebäcksbjörken, ser storbelåten ut och bådär oss en härlig natt. Månstrimman på vattnet ser ut som storsjöodjuret i den lugna sjöhäfningen. Hafvet andas stilla i dag Kluck. Kluck. Kluck. låter det vid stranden, vid båtarna ja, rundt omkring mig. Ja, gamla Västerå, du och jag, och sjöscouterna, vi förstå hvarandra vi. — — Stopp!! Inga vidare tankar i den riktningen nu. Det finns annat i göringen. Jag hade beslutat låta en finare öfning gå af stapeln i natt. Tre förseglade order skulle utlämnas, till tullare, smugglare och lots, att öppnas på bestämda tider. Tullarna fingo ej anropa farvåg utanför en gifven cirkel. Smugglarna fingo försöka så många genombrott som helst, hvar som helst på linjen, men ej förrän efter visst klockslag. Lotsen skulle erbjuda sina tjänster till smugglartfartyget utan att veta, hvad pack han hade att göra med. Smugglarna skulle öfvermannas honom och använda sig af hans båt. Jag skulle vara passiv åskådare och åga tilltröde öfver allt i så att säga osynlig mätto. En stor hvit mugg »särdeles dyrbar« skulle insmugglas till »Lasse

Lifbåten »Alcore».

Sommerliv.

i Gatan». Se här, öfningen i korta drag! — — —

»Ska vi inte smugla snart kapten», frågar adjutanten från skans luckan.

»Jo, så fort nattbrisen kommer, men vi kunna ju alltid börja så smått med förberedelserna. Blås alle man på däck.» — — —

»Ni där äro uttagna till »tullare» och ha att välja er anförare, som på slaget 4 glas öppnar den förseglade ordern och sedan beställer om sin sak, så bra han kan. Ni åter äro »smugglare» och ger er i väg sydvart med »Ingela» så fort det börjar blåsa. Ni öppna ordern när ni passerat pirhufvudet. »Lärkan» tager befälet. Du är lots, öppnar din order på samma gång som »tullarna» men i giggan ute på flacket och rättar dig noggrannt efter, hvad som föreskrives. Nu är nattbrisen här och vi kunna börja. Är allting uppfattat?»

»Ja, kapten.»

(Nu börjar strax öfningen och den följes som jag förut nämnt i osynlig närvaro).

Inom tio minuter var »Ingela» försvunnen ur sikte. Tullarna kunde omöjligt hålla sig stilla, klockorna åkte upp och ner ur fickorna, man gick fram och tillbaka på däck, lots

sen plockade med än det ena än det andra och rodde slutligen ut giggan på flacket och äntligen hördes örlogsfartygens skeppsklockor ljuda 4 glas. Då slog befälets timma för tullarna och sedan bar det af ned i lifbåten och »Skopane» (segelekan). Några minuter därefter tystnade kommandoorden. Posterna lågo ute på åarna rundt om och båtarna patullerade på bestämda pass.

Ombord på lifbåten, där tullkaptenen befinner sig råder dock en viss spänning. Man väntar när som helst morsmeddelande från yttersta posten på Eskholmen angående eventuella smugglare som rapporterats komma söderifrån... »Tyst! Där blinkar det. Svara. Af-läs.» — — — (alltväl). Vänta du din skopare. Morsera. »Fortsätt observera.» Åter är det tyst en stund, men så kommer ett meddelande från Södra Angholmen, att Skopan satt kurs på Asperö. Hvad kan orsaken vara? »Öfver allt hal ute», och lifbåten drager sig sakta efter. — — —

Under tiden har inte smugglarna liggat på latsidan. När de väl run-dat Rödskärsböen började de ordna en finare »kojplats» för lotsen af några kapell på durken. En kvart

senare anropades han och kom ombord med viktig min samt tog genast hand om navigeringen. Katten lekte emellertid med råttan, och den intet ondt anande lotsen fann sig hastigt och lustigt förflyttad ned på durken bunden till händer och fötter samt med sin egen näsduk i munnen. Innan emellertid hans ögon »förmörkades» såg han till sin förfaran hur en smugglare gick ombord på lotsbåten, tydligen för att med den draga tullarnas uppmärksamhet åt sig, så att »Ingela» kunde gå klar, därefter »svartnade» det för ögonen på honom och han tilläts försjunka i egna funderingar. »Mörkret» var en flak af kapellet, som lades för hans ansikte.

»Hör på lots», sade efter en stund smugglarekaptenen, »om du svär oss trohet och blir en af de våra, skall mörkret falla från dina ögon och dina band lossas.»

Lotsen hvars munkasse lossats gaf märkvärdigt nog ett äkta svenskt sjöscoutsvar: »Aldrig! Jag är och förblir Svea rikes lots, hvad helst må hända», och åter lägrade sig det egyptiska mörkret öfver vår präktige lots.

»Ingela» och den förmenta lotsbåten skildes nu åt. Giggan med en smugglare ombord fick order

Sommerualformen.

Kaffekanden »Skopana».

att gå ostvärt under Fiskebäcksborgen och om möjligt locka tullarna den vägen så att »Ingela», som nu satte kurs NtV med »den dyrbara» ombord, den vägen kunde komma så nära »Lasse i Gatan» som möjligt. — — —

Tullkapten tycker det drager ut på tiden och väntar otåligt på signalledande då det ändtligen blinkar på Eksholmen... «Svaral Svaral Ållä! Båt synlig syd på Jonsholmen Bral Svaral Förstått! Fortsätt observera»... «Ofverallt hal ut! Rodret dikt baborbord! Tystnad öfverallt!»

Med ett sakta porlande ljud gled lifbåten öfver det månbelysta luga hafvet in i den mörka skuggan under Jonsholmen. — — — »Ligg! Klara att hala ut! Tystnad!» — — — »Där kommer han! Ah! Det är ju bara lotsen. Ofverallt hal ut!» — — — Och lifbåten stärfvar åter mot sitt pass för att där blifva angenämt öfverraskad; men smugglaren i gigen hade dock gjort sin skuldighet och klarade till och med sitt eget skinn. — — —

När »Ingela» skilts från gigen, ställdes seglen så väl som möjligt för att få högsta möjliga fart. Kursen sattes på Rifvohufvud. Det var nästan väl ljus, men hon var långt

utanför »den farliga zonen» så det var ingen risk. En gast låg på baken som utkik, men inte ett ljud kom därifrån, lotsen var också lugn, inte så märkvärdigt förstås, ty han hade — somnat. Allt var stilla, endast det för sjömansöron så rogifvande porlandet uteder vattenlinjen förnams.

»Båt kranbalksvis om babord,» kom det tyst från utkiken.

»Den är också utanför zonen så vi behålla vår kurs,» genmälte smugglarkaptenen i samma dampade tonart.

Tyst glida de båda båtarna förbi hvarandra, ej ett ljud yttas från någon af dem endast en skadeglad glimt visar sig i smugglarkaptenens ögon, då han upptäcker, att det blir kappsegling mellan honom och tullarna till »linjen» och som en blixtnad lofvar »Ingela» upp. Kommandorden ljuda i den stilla natten, seglen slå, båtarna kränga och så stärfvar »Ingela» ett godt stycke före fienden för styrbords halsar mot Lerholmen. Nu är det inte långt kvar till målet, men då uppdyker plötsligen lifbåten förut om styrbord och öfverraskningen är stor på båda sidor, men endast en sekund råder ovisshet, och då tullkaptenen i lifbåten ropar: »Håll

där!» hörs visserligen intet svar men nere i »Ingela» står en smugglare och kläder af sig med feberaktig ifver. »Ingela» lägger bi och då tullen rör upp långsides om styrbord släpper en smugglare sitt tag i »Ingela»s relingslist om babord. Just som han dök glänste det något hvitt på hans bröst. Med sitt allra bästa leende hälsade smugglarkaptenen sin motståndare välkommen ombord, hvilket emellertid ej tycktes behaga denne ty han yttrade endast ordet »Undersök!» Resultatet blef tyvärr negativt, hvarför tullkaptenen något stukad återvände till sitt fartyg.

Båda båtarna gjorde under tystnad hvarandra sällskap in till »Lasse i Gatan», och där välkommades de af en spritt naken, dyvadt indrivid med en vit emaljerad mugg hängande i ett snöre om halsen. Då brast oväsendet lös och under skratt och glam från båda partier antrades »Lasse i Gatan» och sedan var språklådan i gång till dess signalen bjöd »tystnade».

Korrespondens önskas med en danska scout.

Ivar Backlund, 15 år.

Stationsgatan 51,

Luleå, Sverige.

Wood-

Og da jeg Åbned min Dør på Klem
Smag Våren Duft i Stuen
Så snilled jeg op min Afbildet
Og stak en Speen i Haaren.

craft

Af Adjunkt Klavs Vedel.
Effekttyrk forbudt.
Billedet: 5. By-Troop paa
Woodcrafts Udføgt.

Nu myldrer det af Liv allevegne. Ja, hvor har Fuglene dog haft travlt siden sidst rigtig nervepirrende travlt. Kuld efter Kuld er kommen ned fra Rederne, og ængstelige Forældre følger dem og mader dem, leder dem og lokker dem, vaager over deres første Skridt og skaffer dem de første Lektioner i Flyvning.

Jeg tror, det var den første Juni, at en Bogfinkerede tømte sit Indhold ud i min Have. Midt i en af Gangene sad en lille Unge; der strittede graa Dunrester frem mellem dens Fjer, og den havde endnu det brede Barnegab. En anden sad i Bladene i et tæt Elmelysthus, og deres Fader sled i det i den nærmeste Omegn for at finde Mad til dem; der var ikke Tid til at spekulere over mig, den rendte mig lige over Tærerne. Ungen i Gangen tridsede af Sted, og af og til skreg den. Saa kom Fatter og stoppede i Halsen paa den, eller lod som den vilde gøre det, men lod det være og fløj lidt væk. Det gjorde den mange Gange, og Ungen avancerede lidt efter lidt hen under de tætte Elme, der stod som Krans paa en Høj i Haven. Lidt efter var han igen med Mad til den anden oppe i Grenene. Saa gik en hen og tog Ungen i Busken: Fink

—Fink; Fink—Fink begyndte den Gamle og for rundt om os fra Træ til Træ. Fink—Fink, den blev ved. Ungen blev sat paa Plads igen, men det varede længe, før den gamle genvandt sin Sindro, og saa lokkede den straks Ungen væk fra det farlige Sted.

I Torsdags den 13. Juni var jeg i Charlottenlund Skov, og der dumpede jeg ned mellem en hel Stæreflok med nybagte Ungstæere, der gik paa Jorden og sad i Træerne og skreg og skræppede. De gamle havde frygtelig travlt. De ledte og søgte, fløj op og fløj ned, altid hen med noget til deres Unge, som de saa lokkede paa Vingene fra Gren til Gren og proppe Mad i. Det gælder om at faa dem fra Haanden og faa begyndt paa det næste Kuld.

»Giri, Giri«, den Lyd hørte jeg og standsede brat: Spætteunger i en Rede. Jeg saa op efter Lyden, men saa ingenting, jeg ledte efter Hullet, dem var der nok af. Saa kom pludselig en Spætte flyvende, den gik lige til et Hul højt oppe i et Egetræ, og ud af Hullet kom et Næb, gabede og blev stoppet, et nyt kom frem og blev ogsaa stoppet, saa gik Spætten ind og kom bag efter igen og strøg afsted. Nu havde jeg Hullet. Ud af det kom

et Hoved med tydelig rød Nakke. De var aabenbart store og de kras vrede stadigt. Spætten kom igen. Jeg fik alle Drengene hen at se paa dem.

Der er Vibeunger i Engene — de store fede Enge om Sø og Strand. Jeg har ikke set dem i Aar, men jeg ved, de er der. Yndige dunede smaa Tingester brune med runde mørke Pletter. Gaa kun derned, men forsigtigt, og se jer for, at I ikke træder paa dem, for de har lært Kunsten at ligge stille — dødsensstille. »Tyviit — Tyviit« skriger Viberne, som flyver flagrende over jeres Hoved og ligesom tumler ned over jer og stiger igen. Og I Holder Øjnene mod Jorden, og hvis I er heldige, finder I en af Ungerne. I kan godt lægge jer ned ved den og beundre dens bløde Dun og store blanke Øjne. Og I kan tage den op og føle dens varme Pels og dens Hjærtetanken, men den rører sig ikke. Saa læg den stille med igen og tænk paa, hvor godt den har lært sin Lektie, lært at følge sin Moders Lære.

Søndag den 2. Juni var jeg ude i en Skoveng ved Frederiksdal. De store mørkegule Kabbelejer med de blanke nyreformede Blade stod af blomstrede, og deres Kreds af lange Frugter (Kapsler) strittede tilvejs

fra de afblomstrede Stængler. Og Bukkebladens loddenhvide Blomster i Klaserne paa de tykke trinde Stængler var færdige for i Aar. Men Gøgeurterne blomstrede og løftede deres tætte røde Ax op fra de hyacintlignende Blade. Deres Blomster er morsomme med de smalle røde Flige og den lange Frugtknude, der ligner en snoet Blomsterstilk. Og saa deres Knolde, den fra i Fjor (»Fandens Haande») der endnu ikke er opspist, og den fra i Aar, der endnu er ung og ufærdig (»Vorherres Haande»). Der var Pil i den Mose, fuldt op fra Huntræer og paa deres smalle Ax var Kapslerne bristede, og Frøulden hængte som hvide Totter, der gemte de bittesmaa Frø. Jeg var derude med mine »Spejdere» paa Woodcraft, og de samlede Nellikeroed og Vaarsalat, Troldeurt og Trævelekrone og mange andre i fuldt Flor. Vi blev nok lidt vaade om Benene, for der var Mos i den Eng — der var halvvejs Mose. Og i Mosset stod den lille Vintergren med sin Roset af stikkede rundt hjerteformede tykke og blanke Blade og sin lille c. 20 cm høje Blomsterklase med de smukke rødlig-hvide Blomsterknopper, der hang som Draaber paa deres Stilke. Den var lige i første Udspring. Og jeg viste dem Stargræsserne, der ligner Græs, men har trekantede Stængler og Hant og Hantblomster. Dem var der mange Slags af, de er saa almindelige i Moser og ved Søer. Der løb mange Slags Edderkopper med deres smaa hvide Kugler — Æggespindere — mellem de lange Ben. Saadan slæber de rundt med Æggene.

Nu er det Larvernes Tid; de er allevegne og er lette at finde. Paa Bladene af alle Slags Træer kan I finde dem, Maalerlarver med 6 Ben

Spejdersang.

Melodi: Clementine

Det Morgen, Hornet lyder
over Marker, gennem Skov.
Ræven vender hjem til Koblet
med sit nattefyndne Rov.

Vi er glade Spejderdreng,
der gaar paa med frejdigt Mod.
Khakiklædte danske Dreng,
let i Sind og rap paa Fod.

Solen bryder gennem Disen,
Duggen funkler i hvert Straa.
Bølgekruis strør Morgenbrisen
i den sommerblanke Aa,

Vi er glade osv.

Svaler kvjdrer, Lærken svinger
sig med Sang mod Himlens Blaa.
Bien summer honningmættet
mellem blomsterfyldte Straa.

Vi er glade osv.

Grøn og frisk af Morgenbadet
staar hvert Urt, hver Busk og Træ.
Nær og fjært i Bondegaarde
vaagner baade Folk og Fæ.

Vi er glade osv.

Vi stod op før Hanen galte,
vi skal vandre Dagen lang.
Vejen falder ej besværlig,
naar vi korter den med Sang.

Vi er glade osv.

Sangen toner over Marken,
bæres vidt af Sommervind.
Vi er glade Spejderdreng,
der har Solen i vort Sind.

Vi er glade Spejderdreng,
der gaar paa med frejdigt Mod.
Khakiklædte danske Dreng,
let i Sind og rap paa Fod.

Agne Jørgensen.

fortil og 4 bagtil, der »maaler« sig frem og sidder stift oprettede ud fra Grenene paa de bagerste Ben og ligner Pinde, og andre Sommerfuglelarver med 6 Ben fortil 5 Paa paa Midten og et Par bagtil, der bugter sig frem. Prøv at klække dem ud og se, hvad de bliver til, det er saa nemt, og I faar smukke Sommerfugle til eders Samlinger. Tag blot et højt Sylteglas og læg 5—7 cm Jord i Bunden, læg Larverne deri, giv den friske Blade og hold Jorden lidt fugtig og bind saa et Stykke Papir over, som I stikker Huller i. I Glasset kan I se dem æde og se dem forpuppe sig, nogle vil gaa i Jorden og gøre det, andre vil spinde sig ind mellem Bladene og atter andre vil hængse sig op i et Spind paa Glassets Side.

Til Slutning denne Gang skal jeg fortælle jer lidt om mine Blommer. Hvor det Træ blomstrede, det var hvidt som Sne og saa ud til at ville give en Mængde Frugter. Jeg saa de smaa Blommer begynde at svulme, men saa kom der paa saa mange af dem en lille sort Prik og da jeg en Dag undersøgte dem, fandt jeg i hver eneste saadan en lille Larve, der havde ædt hele Kærnen. Den havde et blankt brunt Hoved og Ben som en Sommerfuglelarve, men der var bare for mange, det var Larven af en Blodhveps. Saa begyndte disse Blommer at falde af, og i dem paa Jorden var der ofte ingen Larver at finde. Saa tog jeg en Haandfuld friske Blommer med Larver i og en Skaal med Jord og saa lykkede jeg Blommerne op og lagde Larverne paa Jorden. De gik paa Hovedet i den, det tog maaske 2 Minutter saa var de allesammen væk. Og da jeg 2 Dage senere gennemrodede Jorden i Skaaen var de ikke til at finde, men jeg fandt derimod nogle

smaa brune bløde Hylstre, og da jeg pillede saadan ét op, saa laa »Kalurius« derinde, vistnok i færd med at blive til Puppe. Saa fik jeg travlt med at samle op og slaa ihjel, 'og min Dreng — han siger,

han engang vil være Spejder — hjalp mig med det. Vi samler 2 Gange om Dagen alt, hvad der er falden ned.

Ja nu faar I ikke mere denne Gang, for Klokken er mange, og

Lærken begynder allerede at synge Morgensang udenfor mit Vindue over Markerne.

P. S. Sætternissen havde sidste Gang lavet en »Florstjerne« ud af en Fladstjerne.

Midtjyske Divisions Turnering

i Aarhus d. 26.—27. April 1918.

Flanen føres til højre Fløj.

Turneringen oprandt og forløb saa festligt som Midtjyskes Turneringer har Hævd paa.

Spejderne fra de fremmede Byer, ialt 300 ankom Torsdag Em. og blev indkvarterede hos Aarhushborgere.

Fredag stillede ved Hovedkvarteret Kl. 7 Formiddag, hvorpaa Da-

gen gik med Instruktion og Exercits paa Dragonkasernen, Parade paa Domkirkepladsen for Præsidenten, Politimester B. A. Goll, der i en kort Tale erklærede Turneringen for aabnet. Efter Gudstjenesten i Domkirken marscherede Divisionen til Idrætspladsen, hvor 1. Dags Turneringsprogram overværedes af ca. 4000 Mennesker. I Rækkefølge præsenteredes derpaa 2 km Udholdenhedsløb for Spejdere under 14 Aar, i hvis 1. Afdeling Børge Bak 2. Aarhus med 12 Minutter blev Nr. 1 og 2. Afdeling Th. Ehrenvirke 1. Aarhus med 10 Minutter 46 Sekunder blev Nr. 1.

I 4 km for Spejdere mellem 14—15½ Aar blev Valdemar Terkelsen, Hovedgd. med 15 Minutter 4/5 Sekund Nr. 1 og 4 km for Spejdere over 15½ Aar Harald Thiede 2. Aarhus 14 Minutter 18/5 Sekund Nr. 1.

Ambulancen blev i Aar taget Tropsvis og vandtes af Horsens, der

fik Aarhus' unge Damsk Ærespræmie, medens 1. Aarhus blev Nr. 2.

Dagen sluttede med Fem-Kamp i Spejderidrætter: Kast med Redningsreb, Pakning af Rygsæk, Hurtig- og Fjernsyn, Spejsning og Altmuligmandsoppgaver, her blev 1. Aarhus 10. Patrulje Nr. 1 og vandt Korpsets Ærespræmie, medens Hærens blev Nr. 2.

Kaptajn, Baron Gyldenkrone havde overtaget Hvervet som Stævnets Overdommer.

Lørdag gik med det store Orienterings- og Forhindringsløb, hvor 1. Aarhus vandt den sølvknappede Rævehale, medens 2. Aarhus kom ind som Nr. 2.

Men om Eftermiddagen vandt de hvide (alle udenbys Troppes) en lille Sejr over den røde Mand (Aarhustroppene) i en rask Divisionsøvelse.

Om Aftenen samledes Troppene i Haandværkerforeningen til Præmieuddeling, hvor bl. a. 1. Aarhus 3. Patrulje for bedste Patruljeoptræden, under Turneringen vandt svenske Officerers Ærespræmie, Førerne for 2. og 3. Aarhus G. Thiede og R. Løvschall overrakte Divisionens Fortjenstmedalje, der ogsaa tildeltes Patruljeføreren 1. Aarhus E. Udsen for Arbejde under Nældeindsamlingen, derpaa gik Dansen til Kl. 11, og den næste Dag rejste de fremmede Spejdere.

Turneringen overværede af Spejderchefen, der overrakte 1. Aarhus Rævehalen for Nældeindsamling, Cheferne for Fyn, Vestsjælland og Bornholm Divisionen, Skoleinspektør Rosent, Premierløjtnant Branner og Løjtnant Petersen, desuden Frk. Ida Christensen, Korpsadjutanten og Førere og Spejdere fra andre Divisioner.

DERUDE FRA VERDEN

Rusland.

Korpsets Stabschef, Frmlt. Haxthausen, er udnævnt til dansk Generalkonsul i Moskva og har som saadan udført et fremragende Organisationsarbejde for østrig-ungarske Krigsfanger i Rusland.

Tropsførereren for 1. Østerbro, cand. pharm. Bonde, der i et Aars Tid paa den danske Regerings Vegne har besøgt Krigsfangelejre i Vestsibirien, er fornylig vendt hjem over Østfronten og Berlin.

Hr. Bonde har lovet i næste Nummer af »Vor Ungdom« at fortælle lidt om sine Oplevelser.

Tyskland.

Det tyske Spejderkorps har haft den store Sorg fornyligt at modtage den sørgelige Efterretning, at dets energiske, dygtige og elskede Chef, Maximilian Bayer, er faldet paa Vestfronten.

Siden 25. Oktober 1917 har Major Bayer været opført paa Listen over »savnede«, men først nu i Maj har Korpsset faaet Vished for, at dets Chef ikke er mere.

Major Bayer er bisat paa en Soldatkerkegaard i Nærheden af Metz, men det er Meningen til Efteraaret at overføre hans Stov til Mannheim.

Han er den egentlige Organisator af det tyske Spejderkorps, der blev stiftet i 1907 og nu tæller 80,000 Spejdere og 2,000 Tropsførere.

Juninummet af »Der Pfadfinder« er ganske helliget hans Minde.

Bonde.

Under 20/4 1918 har Korpsset paa Divisionens Indstilling tildelt Fører for 1. Aarhus Tropp Finn Weiergang Korpsets Fortjenstmedalje for fortjenstfuld Spejdervirksomhed.

- 1) Ambulanceøvelse.
- 2) Overdommer, Kaptajn, Baron G. O. H. Gyldenkrone og Divisionschefen, Frmlt. Torry Gredsted.
- 3) Ved Opløbsstedet for Orienteringsløbet.

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

Op at Gaarden var løst, var endnu tydeligere, da de hørte de skarpe Hyl, som nu led op fra Kælderen.

»Ja, nu skal jeg være der, gamle Piki,« sagde David og smuttede ned ad Trappen. Han famlede sig frem gennem Mørket; han vilde nemlig ikke tænde en Tændstik, for at ikke Lusk-Kliven paa nogen Maade skulde opdage, at der havde været fremmede.

Der var lige lyst nok til, at han kunde faa Øje paa den lille Hund, der var bundet til en Kile, der var slaaset ind i Væggen.

»Stakkels Dyr,« mumlede David og klappede dens lodne Hoved.

Derpaa løste han den, men lod Rebets stikke i Halsbaandet, da han var bange for, at den ellers straks vilde stikke af. Det gjorde den ogsaa ivrige Forsøg paa. Han blev næsten saa at sige trukket op ad Trapperne af det ivrige lille Dyr. Da han kom op, gav han Bob Ordre til at bringe Pladen paa Flads igen og sagde:

»Lusk-Kliven kan ikke blive længe borte, for han vilde ikke lade Piki blive ret længe dernede uden Æde. Hvad vi har at gøre, er klart nok. Piki skal føre os, og vi maa helst betros os fuldstændig til dens Dygtighed. Vi kan sætte Tegn ved Hulningen for at vise de andre, hvad Vej vi er gaaet. Vi kommer ikke tilbage til ni, og Admiraler siger sikkert, at de skal følge efter os. Det bliver et godt Stykke Arbejde for Patruljen. Hold Piki et Øjeblik, Bob, medens jeg tegner Mærkerne.«

Han havde et Stykke Kridt i Lom-

men, og da Piki havde vist, hvad Vej de skulde følge, ved energisk at hale i Rebets, udvalgte David en fremtrædende Sten nær ved Hulningen og afsatte de Mærker, der var nødvendige for de efterfølgende.

»Lad saa »Blodhundens« følge Sporet,« sagde han mumlende. »Det gælder din Ære og Berømmelse. Fremad, gamle Tøs.«

KAPITEL XVIII.

Sporet følges.

Hvis de to Spejdere ikke havde været saa forsigtige at holde Piki i et Reb, vilde den straks været løbet fra dem. Nu førte den dem derimod gispende hen ad en bugtet Markvej.

Bob tegnede en Gang imellem en Pil for at angive, hvad Vej David og han blev ført, og glemte aldrig at kradsne noget ned, der lignede et Odderhoved og hans Nummer i Patruljen. Hvis de andre i Patruljen ikke kunde finde Vej ved Hjælp af disse Spor, var det deres egen Fejl.

Da de havde løbet en halv Mils Vej, standsede Piki pludselig og knurrede højt. Vejen førte her ned igennem en Hulning med store Sten, næsten Klippe, paa Siderne.

»Hvad skal det mon betyde?« hviskede David til Bob. »Piki maa have mærket noget. Kan du høre noget Bob?«

Der hørtes ikke en Lyd. Men Bob huskede paa, hvad han havde læst i Spejdebogen, og tog sin Kniv op. Han aabnede begge Bladene og stak det store

ned i Jorden, mens han bed Tænderne om det andet. Han lyttede saaledes et Øjeblik og sprang op og hviskede: »Jeg synes, jeg hører Hestetrampen. Lad os hellere lægge os om bag den Sten og vente roligt her.«

»Det er en god Ide,« svarede David og trak Piki med sig om bag Stenen. Det var heller ikke saa galt at hvile sig oven paa den Anstrengelse, det havde været at følge med Hunden i fuldt Lob.

De sagde ikke et Ord, men kiggede fortaende paa hinanden, da Piki igen gav sig til at knurre. For nu kunde de ganske tydeligt høre Lyden. Det var sikkert en Rytter, der kom galopperende op imod dem, og et Øjeblik efter viste han sig i Hultvejen.

Drengens Hjerter bankede heftigt. Rytteren var en af Fangevogterne fra det nærmeste Fængsel, og han havde en Bøsse over Skulderen. Han stirrede opmærksomt ud over Landskabet, og saa barsk og anstrengt ud. Hvis ikke Drengene havde sprunget op med et Raab lige idet, han red forbi Stenen, vilde han ikke have opdaget dem.

Han tog et kraftigt Greb i Tøjlerne og greb sin Bøsse. Men et forundret Udråb slap ham; de Drengene havde han aabenbart ikke ventet at se.

»Maa jeg spørge, hvad I bestiller herude?« raabte han alvorligt. »Hvad er det, I har for. Hvad har I her at gøre?«

»God Morgen,« svarede David roligt og hilste sammen med Bob. »Jeg hedder David og er Fører for en Spejder-

patrulje, og Bob dér er Korporal i Odderpatruljen.»

Vogteren gav sig til at le og sagde spottende: »Saa kan I vel straks sige mig, hvor Nr. 781 er henne? Det er en Tugthusfange, som er flygtet. Jeg er paa Jagt efter ham. — Det er jo Vildt tyven Klives Køter, I har dér.»

Det gav et Sæt i David. Manden maatte jo kende Hunden. Han svarede roligt: »Ja, det er Piksi, Amos Klives Hund. Amos hører til Patruljen — Er der ikke en Belønning til den, der finder Tugthusfanger? Det kan vi jo lige saa godt forsøge, ikke sandt Bob?»

Vogteren gav sig til at le igen. »Hold I jer hellere til Jeres Leg. Vi bruger ikke Børn til at fange 781,» sagde han næsten haanligt. »Han er ikke til at spøge med. Og for Resten har jeg ikke Spor af Tiltro til Spejdere.»

Bobs Øjne lyste, og han skulde lige til at skælde Manden ud, da David saa paa ham; og Bob forstod, at han skulde tie stille. Men David svarede ganske koldblodigt:

»Kender De ikke Historien om Mussen og Leven, Hr. Fangevogter? Der hjalp Mussen Leven. Tror De ikke ogsaa, vi kan hjælpe Dem?»

»Nej, ikke en Smule!« svarede han barsk. »Se I hellere at komme hjem, inden der sker jer noget. Hvor er Luske-Kliver?»

»Det véd jeg ikke,« svarede David roligt. »Og jeg véd heller ikke, hvorfor de er saa heftige mod os. Vi har bare tilbudt at hjælpe Dem —«

»Et der maaske ikke mere end nærvist?« afbrød Manden ham. »Tror I ikke, jeg har andet at bestille end trække om med saadan et Par Pattenbørn?« Og mens han stadig skældte dem ud, galopperede han videre hen ad Vejen.

»Sikken en gnaven Fyr!« mumlede Bob. »Hvorfor kunne han ikke tale høfligt?«

»Han sagde os da to Ting,« indskæd David interessert. »Den ene er, at der sluppet en Tugthusfange ud, og den anden, at hvad Grund Luske-Kliver lod Piksi blive hjemme. Jeg har spekuleret meget paa det. Man skulde jo tro, at Piksi kunde være ham til stor Nytte, men den er for godt kendt her paa Egnen, selv Fangevogteren kendte den, og Luske-Kliver har haft noget for, som han ikke vilde have, fremmede Folk

skulde blande sig i. Og nu skal du høre. Amos fortalte mig, at hans Fader var meget vred paa ham, fordi han var blevet Spejder, og nu havde han netop noget, han skulde bruge ham til. Det Spejderi skulde Amos nok faa betalt, havde hans Fader sagt. Sæt engang, Bob,« Davids Stemme skælvede af Spænding, »at denne her flygtede Fange og Luske-Kliver har noget med hinanden at gøre! Hvorfor er vi Spejdere, Bob? Skal vi ikke hjælpe andre og vort Land? Og denne Tugthusfange, er han ikke en af Landets Fjender? Vi skal hjælpe Amos, men hvis vi kan, maa vi ogsaa hjælpe at fange den Forbryder.»

Bobs Ansigt straalende af Beundring. »Du er en Svend!« sagde han begejstret.

»Lad os nu se, hvad vi har at gøre,« fortsatte David. »Vi véd, at Amos er blevet lokket væk fra Lejen og sandsynligvis er bragt ned til Luske-Klives Hytte. Der er Piksi blevet bundet, og Faderen har ført Amos med sig, for at han skulde hjælpe ham med en bestemt Sag. Og nu er vi paa Sporet, og her hører vi, at der er brudt en Tugthusfange ud.

»Og udbrudt Fange plejer hurtigt at blive nappede igen,« afbrød Bob ham ivrigt. »Hvis han da ikke har en Ven som kender Egnen, og som kan hjælpe ham med Forklædning og andet. Det hørte jeg Fængselsinspektøren tale med Fader om i Gaar. Men Luske-Kliver kender netop Egnen udmærket, og den Slags kunde godt ligne ham. De maa have noget med hinanden at gøre, Luske og den udbrudte, og saa er det ogsaa til at forstaa, at der har været Brug for Amos.»

»Og han lo af Spejderne, den Fangevogter,« sagde David sagte; men hans Øjne straalende. »Vi lærer noget hele Tiden, Bob, men vi har nu ogsaa været heldige. Hvis vi ikke havde fundet Piksi, var vi ikke sluppet saa nemt over dette her. Aa, hvor er jeg glad for at være Spejder, Bob! — Lad os huske paa de andre; nu sætter vi en Pil her, og lad os saa komme af Sted, Piksi.»

Den behøvede saamænd ingen Opfordring, den var rent vild efter at komme videre. Snart kom de til en Klynge Træer, og paa den anden Side af den laa Landevejen. Men inden de

naaede den, opdagede de noget nyt. Ved Siden af Markvejen laa Resterne af et Hus, fire forfaldne Vægge, helt tilgroede. Udenfor var der tydelige Hjulspor, helt friske, og Græsset var trampet ned af Hestehove. Hesten havde faaet Foder her, kunde man se paa Rester af Hø og Hakkelse.

»Der har holdt en tung Vogn,« sagde David. »Sporene kommer fra Landevejen, og Vognen har vendt her. Det har ikke været en Arbejdsvogn, saa vilde Sporene have været bredere; men den har alligevel været tung. Men hvad har den været her for; det er da et underligt Sted at køre til, dette her. Der er ingen Gaarde i en Miles Omkreds, og der er heller ingen Steder her i Nærheden, hvor der er skaaet Træ.»

»Og her har været Baal. Se, Askeresterne er spredt her omkring,« svarede Bob.

»Aske!« gentog David forundret. »Det er Kulaske. — Nu har jeg det,« udbød han; »det har været en Jæger, nærvogn! Den har holdt Hvil her. Det hjælper os ikke meget, men det giver altsammen Øvelse.»

Men Øvelsen var ikke det eneste, de fik ud af den Opdagelse, hvad de snart skulde faa at vide.

Piksi førte dem ud paa Landevejen; den var nu helt ophidset og styrtede af Sted.

Pludselig opdagede Bob en smuk Sommerfugl og glæmte rent, at han ude paa en alvorlig Ekspedition. »Se den, det er et nydeligt Eksempel. Den maa jeg have!« raabte han og sprang ind mellem nogle Smaabuske ved Siden af Vejen. — David hørte et Skrig og saa ham forsvinde med mellem Buskene, der her ganske havde skjult et Hul i Jorden. Det var Bob faldet ned i.

Af Forskrækkelse slap David Piksi og styrtede derhen, hvor han havde set sin Kammerat forsvinde. Men Hunden tænkte kun paa at finde sin elskede Herre igen, og da den mærkede, den var fri, fo' den vildt hen ad Vejen. Og lige meget hjalp det, hvor meget David kaldte og fløjtede paa den.

Bob havde ikke slaaet sig. Hullet var ikke dybt, og saa laa der endda noget blødt paa Bunden, sandsynligvis noget Tøj. Da David havde hjulpet ham op, sagde han: »Der ligger noget Tøj nede i Hullet,« Og han trak op deraf en

grovstrikket Trøje, et Par Kæmpebukser af samme Farve, et Par graa Sokker og en rund Hue. Og altsammen stribt!

Et Øjeblik stod Drengene ubevægelige og saa forbløffet paa hinanden. Saa gjorde de sig efterhaanden klar, hvor stor en Opdagelse, de havde gjort. Paa Trøjen stod der 781!

»Det er Tugthusfangensle stennede Bob.« Han har skiftet Tøj og stoppet det herved. Men hvor er Piki?»

»Den er væk!« svarede David og prøvede at være munter. »Da du dumpe ned i Hullet, var jeg tosset nok til at give Slip paa den. Men vi klarer os nok alene. Denne Opdagelse kommer til at betyde noget, kan du stole paa. Men —«, han blev pludselig ganske bleg.

»Bob, jeg har faaet en anden Idé,« vedblev han sige; »stank paa Zigøjnervognen — og Fangedragten i Hullet. — 781 kan da ikke løbe nogen om! Bob, tror du ikke, han har faaet noget andet Tøj fra den Vogn?« Jo, vi saa efter den, spild ikke Tiden. Kast Tøjet ned i Hullet igen og lad et Tegn med en Pil, saa de andre kan se, vi har fundet det. Og saa af Sted, Piki! løb denne Vej!«

Piki var ikke [til at se. David saa paa sit Ur og sagde lidt modfalden: »Hør Bob, Klokken gaar til nok; tror du, den Forfølgelse kan blive til noget. Hvis den stygtede Forbryder virkelig er i Vognen, saa maa han være kommet et godt Stykke nu, maaske helt ind til Byen. Men kan vi naa ham og redde Amos, saa vi kan holde ud. Eller synes du hellere, vi skal gaa til Fængslet og sige, hvad vi véd?»

»Nej lad os komme videre!« svarede Bob straks. »Husk paa, det gælder og saa Patruljens Ære. Se, her er Spor i Støvet af det Reb, Piki havde om Halsen. Vi skal naa dem, David!«

De to Spejdere satte i Løb hen ad Vejen og mødte snart flere Fangevogtere, der var paa Jagt efter den undslupne. De standsede Drengene, og den ene sagde grinende: »Hvad er I for nogle?»

»Vi'er Spejdere,« svarede Bob kækt. »Vi er ude at fange Tugthusfangen for Dem.«

Fangevogterne brød ud i en Skoggerlatter.

»Naar De er færdig med at le,« svarede David høfligt »saa vilde De

maaske være saa venlig at sige mig, om De har mødt en Zigøjnervogn og vor Hund?»

»Jo, vi har set en Vogn en Fjerdingvej oppe ad Vejen, og hvis Jeres Hund er en slendrig Køter med et Reb om Halsen, kom den farende forbi os for et Øjeblik siden. Vi vilde have fat i den, men kunde ikke.«

»Mange Tak,« svarede David og saa hurtigt paa Bob. »Vi maa videre og fange den. Og hvis vi faar fat i Fangejundervejs, skal vi lade Dem det vide.«

»Han skal vist nok lade jer det mærke, hvis I faar fat paa ham,« svarede Manden spottende. »Hvis saadant er Far Gutter kan udrette mere, end de halve af Vogterne fra Fængslet, — ja, saa vil jeg æde min Hat raa. Se I hellere at komme hjem til Jeres Moder.«

Men Drengene syntes slet ikke, han var morsom, og løb af Sted, saa hurtigt de kunde. Nu gjaldt det.

Da de naaede op paa en Bakke, gispede David: »Vent lidt, Bob, jeg véd der er en Plads herved, hvor Zigøjnere ofte holder Hvil. Maaske er Vognen der. Jeg vilde ikke spørge Vogterne rigtig ud, for at de ikke skulde mærke, hvad vi har for.«

»Hys!« sagde Bob. »Hvad er det?« De hørte en heftig Gøen og et Hyl. Om det var af Glæde eller Skræk, kunde de ikke høre, men det var et Menneske, der hylede.

»Videre!« sagde David, og ned ad Bakken susede de.

Og ganske rigtig holdt der nede ved Vejen paa et bart Stykke Land en blaa og gul Zigøjnervogn, og inde fra den kom de hese Skrig, afbrudt af en heftig Hundegøen.

David holdt Hænderne for Munden og udstøttede Patuljesskriget. Og et Øjeblik efter lod et andet til Svar — inde fra Vognen!

»Amos!« hylede David og styrtede frem med Bob i Hælene.

KAPITEL XIX.

Forbryderen fanges.

I det samme blev Vognderen smækket op, og en stor Mand vaklede bandende og skældende ud paa Trappen. Amos klyngede sig krampagtigt til hans Arme, og Piki havde bidt sig fast i hans ene Ben. »Ja, vent I, til jeg kommer ned paa Jorden!« raabte Manden.

»Jeg skal mase jer som et Par Fluer!« Og han ravede ned ad Trinene.

»Paa ham, Bob!« raabte David; og de to kastede deres Stave og fo'r løs paa Manden.

Kampen blev vild; tre Drenge og en Hund med en kraftig og brutal Mand. Det var ikke saadan at se, hvem der vilde vinde. Men Piki afgjorde Sagen. Paa et Ord af Amos havde denne trukket sig ud af Kampen og stod nu roligt og ventede til dens Tid kom, mens Drengene blev slynget frem og tilbage. Men de havde dog faaet ham ned paa Jorden, og pludselig raabte Amos:

»Kom, Piki, puds ham; tag ham i Struben!«

Den fo'r løs paa ham, og et Øjeblik efter havde den fast Tag i Mandens Strube.

»Hvis De rører Dem, bider den til,« udbrød Amos.

Og Skurken mærkede Hundens Tænder og gispede: »Jeg overgiver mig!« Drengene sprang op, og dér laa Manden, med Hunden over sig. Han vovede ikke at røre en Finger.

Amos vendte sig til David og hviskede hurtigt: »Hent et Stykke Reb inde i Vognen; vi maa binde ham. Det er en stygt Tugthusfange.«

Et Øjeblik efter var David tilbage med et tykt Reb, og de tre Drenge bandt deres Fange, mens Piki stadig vaagede over ham. Nu nyttede det ikke, at han bandede og truede. Han var opgædet. For hans falske Skæg og Haar var revet af under Slagsmaalet og viste hans skallede Hoved.

»Jeg slaar jer ihjel,« stennede han rasende. »Vent du, til din Fader faar fat i dig, Amos!«

Amos lo kækt. »Jeg vidste nok, du vilde finde mig, David,« sagde han beundrende. »Men hvordan kan Piki være kommet løs? — Hvis Hesten ikke var blevet halt, havde I ikke fundet os her. Men jeg skal fortælle jer det altsammen senere. Hvad skal vi nu gøre?«

»Vi maa have ham der tilbage til Fængslet,« hviskede David. »Fangevogterne kan komme hvert Øjeblik, men de maa ikke se noget, fordi de lo af os. Den Sag vil vi selv afgøre. Jeg synes, vi skal køre ham tilbage til Fængslet; intens kan vi faa noget at vide af hverandre.«

»Hesten kan ikke røre sig. Hvordan klarer vi det,« svarede Amos.

»Vi maa hitte ud af det,« sagde Bob. David stirrede ud over Egnen. En halv Fjerdingsvej derfra gik en Flok Heste og græssede. Men der var ingen Folk at se. »Bare vi kunde faa fat paa en af de Heste,« sagde han; »maa skulde vi snart faa den for Vognen og komme af Sted.«

»Det skal ikke vare længe,« svarede Amos. »Nu skal jeg vise jer, hvordan man gør det.«

Imens havde Forbryderen ligget og jåmret sig og tigget dem om at lade ham løbe. Men David svarede roligt: »De er en Fjende af hele Landet, og vi har lovet at hjælpe vore Medmennesker.« De løftede ham op i Vognen og satte Pisker paa Vagt, og Amos løb saa hurtigt hen over Markerne mod Hestene. De begyndte at gaa, da han var hundrede Alen fra dem. Men Amos satte Hænderne for Munden og fløjtede sørgmodigt og lokkende. Hestene standsede straks, og da han fløjtede igen, skrabede Føreren for Flokken utaalmodigt i Jorden og begyndte at gaa tilbage. Amos stod ubevægelig, men fløjtede stadig, og med alle de andre efter sig løb Hesten frem, indtil den kun var et Par Skridt fra ham. Utroligt hurtigt for Amos hen til den, og i eet Nu hang han paa Ryggen af den med Hænderne snoet ind i dens Manke. Den slog bagud og vrinskede, men Amos bøjede sig fremover og hvilede den i Øret, som han engang havde lært af en Zigejner. Og nu saa David og Bob, at den roligt lod sig styre af sin Rytter hen mod Vognen.

»Man stjæler ikke naar man bytter,« sagde Amos muntert, da han kom ridende hen til dem. »Hvor mon Fader har faaet det andet gamle Øg fra? Nu slipper vi den halte løs, og kører saa med vores nye Hest til Fængslet.«

Den blev spændt for, og Amos fik den til at være ganske rolig og villig. Ti Minutter efter rumlede Vognen igen hen ad Vejen.

KAPITEL XX

Luske-Kliver i Hælen.

Præcis Klokken ni mødte Admiralen ved Lادن og blev selvfølgelig ikke lidt overrasket ved kun at finde Generald, Harry og Maurits der.

»Hvor er de andre?« spurgte han.

»Ja, Hr. Admiral —,« svarede Harry

temmelig forlegent. »David og Bob er gaaet ud for at lede efter Amos; han forsvandt i Nat sammen med Pisker. Vi tror, at han er stukket af, men David mener, at han er blevet lokket bort. Hvis de ikke var tilbage til nu, skulde vi følge efter dem.«

Admiralen saa graven ud og sagde: »Det var forkert af mig at lade Amos komme med; han er en snavs Knægt. Men lad mig faa lidt mere at vide.«

Og han lyttede meget spændt til deres Beretning og svarede saa: »Ja, I maa adlyde Jeres Fører, Drengene, og følge efter ham. Hvad Vej skal vi?«

»De forsvandt ind i Skoven,« svarede Harry.

Hurtigt gav de sig nu paa Vej og naaede det Sted i Skoven, hvor David havde ladet Meddelelsen om, at de skulde gaa ned til Luske-Kliver Hytte. I Nærheden af den gjorde Admiralen Holdt.

»Glem nu ikke, Drengene,« sagde han; »hvem I har med at gøre. Hvis jeg kender Luske-Kliver ret, saa er han ikke saadan at komme nær. Mens Maurits derfor forsigtigt kryber frem og udspejler Hytten, gemmer vi os her i Krattet, indtil vi hører Patruljerarbejdet. Hvis det lyder een Gang, betyder det Fred og Ingen Fare, men to Gange betyder det, at vi skal komme til Hjælp. Er du med, Maurits?«

Maurits nikkede og fortsatte hen mod Hytten.

Det første, han fik Øje paa, da han naaede Hulen, var den mærkede Sten, der viste, at de ikke behøvede at gaa ind i Hytten, men bare skulde gaa videre i Retning af Pilen. Han skulde lige til at kalde de andre til, da han hørte en Lyd bag sig. Uvilkaarlig greb han fastere om sin Stav og vendte sig.

Hans Hjerte hamrede. Foran ham stod en lille, lurvet klædt Mand med et ødt og skulende Blik.

»Hvad vil du?« spurgte han arrigt. »Jeg kender dig jo nok, Maurits, men hvad lusker du om efter? Og du har ogsaa saadant noget Tøj paa, som — — — Naa, hvad vil du her. Ud med Sproget eller jeg —,« han gik truende frem mod Drengen, da han fik Øje paa Mærkerne paa Stenen. »Naa saadan —,« sagde han grinende og vishede dem ud og for nu løs paa Maurits.

»Jeg slaar dig ihjel,« brødede han vildt. Hvis de to Patruljeskier, Maurits udstødte, ikke var saa rigtige, som de

skulde være, saa maa han vel undskyldes. For mange Sekunder varede det ikke, inden Vildttypen havde overmandet ham, skønt han kæmpede fortvilet.

Men de andre havde hørt ham, og da de kom susende til Hjælp med den gispende Admiral bagst, flygtede De af og var væk, inden de tænkte paa at forfølge ham.

»Den Skurk!« gispede Admiralen. »Hvis han ikke var saa glat som en Aal, havde han siddet i Fængslet for lang Tid siden! Har han gjort dig noget?«

»Nej, Hr. Admiral,« svarede Maurits leende. »Og godt var det, at jeg saa Mærkerne paa Stenen, inden han sløb det ud. Pilen viste den Vej Luske-Kliver sagde ogsaa noget om, at jeg havde samme Slags Tøj paa, som Amos havde. — han maa altsaa have set ham. Det kan godt være, at David har Ret, og at Amos er lokket i en Fælde.«

»Godt gjort, Spejdere!« svarede Admiralen leende. »Der kan være noget i det du siger. Vi maa videre!«

De var Drengene endnu mere oplagt og naaede uden Standsninger til det Sted paa Landevejen, hvor Tegnene viste hen til Hullet med Fangevognen. Her mødte de et Par Fangevogtere.

De kendte Admiralen, der hørte til Fængselsmyndighederne — han havde Tilsyn med Fængslet — og derfor bilstede de ham ærbødig. Men de var ikke saa lidt forbavrede over at se ham sammen med — Spejdere.

»Er der noget paa Færde?«

»Ja, Hr. Admiral! De har maaske ikke hørt, at en Fange, 781, der var dømt til livsvarigt Fængsel, er flygtet i Nat. Vi har gennemstøvet hele Egnen og ikke fundet ham endnu. Men vi har for Resten truffet, et Par unge Herrer med samme Slags Dragt, som den, de tre unge har dér,« sagde den ene Fangevogter, men det var rigtig nok i en anden Tone end den, de havde talt David og Bob i.

(Fortsættelse).

Det er et Spørgsmaal af aller største Interesse for Friluftsmennesker, for »Wandervogele« og »Globetrottere«, for alle de Folk, som elsker Friluftslivet og farter rundt i Naturen, saa ofte de befinder sig »mellem Slagene« i det daglige Livs Arbejde.

Men iøvrigt — vil ikke simpelt hen ethvert Menneske, ogsaa Folk i Storbyerne, have en vis Interesse i at forsøge at gaa dobbelt saa hurtigt uden større Anstrengelse? Selv om man kører nok saa meget paa Cykle, i Sporvogn og Bil, slipper man jo da ikke helt for at bruge sine Ben, og det er ikke ganske uønsket at lære, hvorledes man skal gaa — saa vist som man i alt, hvad man foretager sig, bør søge at naa det bedst mulige Resultat med den mindst mulige Anstrengelse.

I mange Menneskers daglige Legems-Husholdning repræsenterer Benenes Brug en ret betydelig Udgift. Det er dog Umagen værd at forsøge paa at halvere dette Kraftstab — den, der forstaar at økonomisere med sine Kræfter, skaber sig selv mange Fordele. —

Om hele dette interessante Spørgsmaal skriver Amerikaneren James Duncan i det ansete amerikanske Magazin for Sport og Friluftsliv »Outing«:

»Det var engang min Mening, at hvis der var noget, om hvilket de fleste af os vidste, hvorledes det skulde gøres, saa var det at gaa — ved »de fleste af os« forstod jeg den Del af Befolkningen, som er over fire Aar — men sidste Efteraar blev Sløret for dette Spørgsmaal løst. En halvciviliseret Hedning, der kunde glæde sig ved det fine Navn Poul Bonheure gjorde mig til Grin og med mig hele den angelsaksiske Race. I Sandhed, man ventet, at enhver Mand udmærker

FODTUR

PAA
INDIANER-MANER.

Kan man fordoble sin Hastighed uden ydeligere Anstrængelse blot ved at ændre Gangarten?

Et Sommer-Facie-Problem!

»Hvid Mand, Kroppen faar Benene til at gaa; — Indianer, Benene faar Kroppen til at gaa.«

sig i sit specielle »Fag« (sort of work), og det var ikke det blotte Faktum, at den graasprængte gamle Bastard kunde gaa hurtigere og længere end en Byrde end jeg, som vakte min Nysgerrighed: det var det Faktum, at han virkelig gjorde det paa en anden Maade — at hans Gang og Maade at bevæge sig paa var saa forskellig fra min som en *Prærieulv* er det fra en *Droske-Hest*.

Her var noget, som ansporede til et Studium. Vi var to Dyr af den samme Art, næsten lige i Størrelse og Bygning, og dog opnaaede Poul en Bevægelseshastighed, som syntes en lille Smule overnaturlig.

Jeg begyndte at iagttage ham, lidt senere at prøve paa at efterligne ham, og sluttelig, ved et fortløbet lille Lejrbaal en Aften, da han og jeg var alene, røbede jeg mit Hjertes inderste Tanke for denne Uorskovens gamle Ætling.

»Poul«, bad jeg, »sig mig, hvor for det kan være; jeg arbejder som en Djævel, men kommer kun langsomt afsted; du arbejder ikke noget videre, men gaar som ti Djævla, snarere tyve!« »Pourquoi?«

Der blev Tavshed. Jeg havde ventet det. Da den imidlertid havde vedværet uafbrudt i et Minut, begyndte jeg at føle den trykkende.

Ved Slutningen af det andet Minut var jeg i Tvivl om, hvorvidt jeg skulde tage den gamle Hedning i Nakken eller — gøre en Undskyldning. Jeg valgte et Kompromis ved at lægge en Gren paa Ilden. Saa tændte jeg min Pipe. Mine Tanker vandrede hjemad — som Tanker har den ubehagelige Vane at gøre ved et Lejrbaal — da pludselig en Stemme i et Nu rev mig ud af mine Drømmerier.

»Jeg siger dig«, lød den med snurrende Strubelyd, som ikke kan gængives paa Tryk, »hvid Mand, Kroppen faar Benene til at gaa; Indianer, Benene faar Kroppen til at gaa.« Atter Tavshed.

»Du er en elendig gammel Svindler«, var min skuffede Bemærkning, da jeg rullede mig ind i mine Tæpper.

Siden da er min Mening forandret. Videre Studium forandrede den. Poul har bogstavelig Ret. Fuldt det halve af den hvide Mands Energi, som bruges under Gangen, ofres paa Arbejdet med at placere hans Fodder, kun den ene Halvdel til at føre hans Legeme fremad. Hos Indianeren bruges hele Anstrængelsen til Bevægelsen fremad, og hans Fodder synes først at være ført frem netop i det Øjeblik, da de skal modtage hans Vægt! Det er Forskellen mellem Promenade-Gangen i Anlægget og den glidende Bevægelse i Gangen over Sletten, og Grunden dertil ligger i det Faktum, at alle Indianeres Bevægelser er rytmske.

Tænk om man sagde, at en Indianer »marcherede!« Ordet kunde lige saa godt bruges om en Mynde.

Alt dette, vil den der kender til det sige, er indlysende. Men det er til ingen Nytte at beskrive Navn-menneskets Gang uden at fortælle, hvorledes man kan lære at

tilegne sig den, men det tror jeg ogsaa, jeg til sidst, efter mange Hindringer, har opdaget, og ligesom de fleste af de virkelig store Opdagelser i dette Liv er Formlen ganske simpel, naar den først er kendt. I hvert Fald har jeg for mit Vedkommende fundet, at min Hastighed foregedes med 50 Procent uden forøget Anstrengelse, da jeg lærte, at det virkelig var ganske unødigt efter hvid Mands Skik, at standse mig selv efter hvert Skridt og derpaa atter sætte mig i ny Bevægelse til det næste — og at jeg ved at gaa med Knæene let bøjet kunde vedligeholde en censartet Hurtighed, der skabte den meget eftertragtede indianske Gliden."

Saa vidt Mr. Duncan. Han vil næppe reformere Amerikanernes Gang med sine lille Opsats, ligesom han sikkert ikke behøver at tage Patent paa sin Opfindelse for Skandinavien Vedkommende.

Men var det ikke et morsomt Sommerferie-Problem at beskæftige med, dette om Indianer-Gangen. Vi beder vore Læsere eksperimentere dermed paa Ferie-Fodturene i Sommer og eventuelt fortælle os lidt om Udfaldet.

Mr. Pen.

*Brænder I Tang eller
samler I Nølder?*

Brug kun

Vegetariske Retter i Dsaer, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter læses.

***** »SANA« *****
Telf. 5650. Skindergade 28

Då den första indianscoutpatrullen i världen bildades.

Efter: „Björn-Patrullens Flotte- och Andra Scoutberättelser“
ved J. Paulus Palm. (1 Kr.)

Mr. Dale den amerikanske scoutledaren, sitter uppa på Scoutbyrån i Stockholm. Han har ett »släge» av Scouten framför sig och tittar på gubbarna och läser sida efter sida. Han är nämligen mäktigt svenska språket, som han fattat intresse för under sina universitetår, då han en gång kom att läsa Tegnér, och nu talar han i det närmaste korrekt svenska.

Han prickar för de artiklar, vilka han önskar översätta, och anhallar att få illustrationsmaterial till dessa.

Så falla hans ögon på en indianillustration. Han ser en smula kroniskt på denna och säger:

— Jask, ni har indianer här också.

Ja, säger jag, ni har väl snart inte flera kvar i Amerika, så det är på tiden att de få hålla till på någon plats.

— Jo, svarar Mr. Dale, vi ha indianer kvar i Amerika — och dem hålla vi på att göra till scouters.

Jag hade sett en notis i dagspressen om denna sak och skyndar naturligtvis att taga närmare reda på förhållandet.

Och Mr. Dale var just den rätta mannen att erhålla upplysningar av i det här fallet, ty själv hade han så sent som i april månad föregående år uppsatt en scoutpatrull av indianpojkar, den första i världen. Och så drager Mr. Dale fram ett fotografi, visande honom själv och denna patrull.

Och han fortsätter:

— Indianerna äro i stort sett inte så värt intresserade för att lära sig något nyttigt. De hålla till på de av regeringen åt dem anvisade reservationerna och låta dagarna gå och komma utan att intressera sig för något annat än pipan och den sprit, som vinningslytna individer lyckats smuggla in till dem. Att sälla brännvin till indianerna är i lag förbudet och ett överträdande av detta förbud kan medföra ända till två års fängelse, men det finnes alltid

samvetslösa personer, som söka få av sättning på sitt »eldvatten». Bland de krigiska indianerna har det för övrigt under de sista åren flutit mera brännvin än blod, och regeringen måste taga i mot hårdhåndskarna för att indianfolket icke skall gå under.

Det är ju klart, att indianerna icke med detsamma kunna bibringas civilisation. Indianfolket har ju under många hundra år strövat omkring i de stora skogarna och levt sitt vildmarksliv, krigat, jagat och bott i sina tält. Så dant hänger efter, lusten för det gamla livet ligger i blodet. Men Amerika har givetvis intet behov av att hysa krigande indianstammar, som överfalla fredligt folk eller ställa till oräda sins emellan. Därför söker man genomsökare och på annat sätt få indianorden intresserad för erhållandet av bildning. Men detta är ett tvång, ett ingrepp mot deras forna frihet, och resultatet bli oftast mycket klena.

Så kommo då scoutrörelsens män på tanken att söka vinna indianpojkarna för scouting och härigenom så småningom bibringa dem intresse även för andra saker. Scouting är en sak, som måste ligga för varje indianpojkes röst, det är ju en bit av det forna vildmarkslivet. Skall han t. ex. signalera, måste han först kunna läsa o.s.v., och på detta sätt har man omärkligen och otvungen sökt bibringa indianungdomen en smula vetande. Regeringen har även med penningbidrag understött detta slag av bildningsarbete bland indianerna.

I närheten av St. Paul i Minnesotat ligger en indianreservation av stor utsträckning, vars medelpunkt är Cloquet. Hitt stred jag först min färd. Jag samlade indianpojkarna kring mig, vilket inte precis var något litet arbete, ty de måste plockas och lockas fram ur snår och hyddorna. Så talade jag om

för dem, vad scouting är för något, beskrev hur de skulle bli hövdingar, stora hövdingar och vinna äro och berömmelse.

Skulle vi ha lust att bli med om det här, frågade jag till slut.

Först tego de en lång stund — och sedan sade de ingenting.

Det är för övrigt indianmetod, man tänker nog lite smått, men man har svårt för att komma fram med det.

Nå, jag sade åt dem, att de kunde tänka på saken, och om de tyckte den

i ansiktet, och på bilden synes herr Svart i ansiktet stå längst till vänster i första raden.

Jag hyste inte allt för stora förhoppningar om mina blivande indianscouter, men då jag dagen därpå kom till platsen — funnos alla pojarna där.

— Nå boys, ska' ni bli med på scouting, frågade jag.

Först tego de en lång stund och se-

dan sade de — alla på en gång: Yes sir!

— Har man fått indianpojkar så långt, då kan man också lita på dem, säger mr. Dale. Och nu har vi i Amerika många hundra indian scoutpatuller, som leva om det gamla indianlivet i djupa skogarna, som spåra, jaga och skjuta — men som på samma gång, utan att de själva egentligen veta om det, hi- bringas kunskap och bildning.

tilltalade dem, kunde de samlas på samma plats dagen före min avresa.

Det fanns emellertid en indianosse, som jag tyckte såg litet klyftigare ut än de andra.

— Vad tycker du egentligen om den här saken, frågade jag.

— Hm, sade ynglingen efter en stunds funderande.

Det var ju inte mycket upplysande, men jag bad honom tala med sina kamrater.

— Mohawamuko skall göra det, sade han slutligen.

Mohawamuko var således ynglingen namn. Det var ju i alla fall ett framsteg, att han sade sitt namn. På svenska blir namnet för övrigt »Svart

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5½.

Premien — 5 Kr. — for den bedste Rapport tilfalder 1. Nykeblings-Mors, der har præsteret et stort Arbejde baade ved Turneringen og ved Erhvervelse af Duelighedsteg!

Nørrejske Division.

Divisionen har afholdt sin 7. Foraars turnering og oprettet en Sommerlejr.

2. Aalborg.

p. t. Divisionens yngste Tropp, oprettet 2¼ d. Aar deltog med 14 Mand af Troppens 23 i Turneringen med et smukt Resultat som omtalt andetsteds i Bladet.

1. Skive.

Maanedens goodsturn. D. 1½ efter-segte Troppen, desværre uden Resultat, en tabt Haandtaske med 600 Kroner i. D. 1½ lægges Kartotter ved den til Sommerlejren udvalgte Plads.

D. 2½ foretoges ved en Ildbrand Afsprængning og en forvildet Hest indfangedes.

1. Thisted.

Skønt Værter for Divisionen er evigt optaget af Turneringsarrangementer, faar Troppen iflg. de lokale Blade dog Tid til Træning og Agitation saaledes den 2½: Aftenunderholdning, hvor Kammerherre, Amtmand Backe indleder med Foredrag om Spejder-

korpsets Formaal og pointere, at det 1 første Række er Fremelskelse af Fædrelandskærlighed, Energi og Karakterstyrke man har for Øje. — Derefter fremviste Troppen under Troppfører Knud Bache's Ledelse Spejderdrætterne, og Aften sluttede med nogle vel arrangerede Tableauer og en lille Dans. Den 2½ gentog Troppen paa en Udrykning til Hurrup paa Initiativ af Dansk Kvindesamfund sin Opvisning under stort Bifald.

Styrken er 36 Spejdere.

1. Viborg Tropp.

1½ Under en Brand paa Vatsfabrikken stillede en Patrulje øjeblikkeligt under Aage Dahls Ledelse og assisterede.

Fra 1½ til 2½ var 35 Mand til Disposition for Røde Kors under en Bazar. 2½ En halv Snæs Spejder møder op ved en Heidebrand ved Hald og hjælper Slukningsmandskabet.

Løvrigt deltog Troppen med 44 Mand i Foraarsturneringen.

I Rødkærsbro påtænkes oprettes en Tropp, der deltog 3 Spejdere passive i Turneringen, og der er sikret ca. 15 Mand til de første Patruljer.

Notits.

Nykøbing, Vestervig og Thisted Troppene afholder Lejr fra 15. til 22. Juni ved Døver (Hurup). *Div. Red.*

1. Nykøbing M. Tropp.

Troppen har i Maj Maaned søgt at dygtiggøre sig til Turneringen i Thisted, hvor Troppen deltog fuldtalig og Resultatet blev 4 1., 2. og 3. Præmier samt en Flidspræmie. Vi var alle cyklende dertil og medførte Telte, Flygstang og Kogegrej, og Turen forløb godt uden Uheld, det var dejlige Dage. Der er i Troppen bleven taget 52 Duellighedstegn efter afslagne strenge Prøver, saa der arbejdes stærkt. Vi har haft en stor Terrainøvelse: »De hvides Kamp med Rødhuderne». I det hele en god Øvelse, der varede fra Kl. 7 1/2 Form. til Kl. 4 Eftm. Vi har efter Turneringen optaget 9 nye Dreng, en 4. Patrulje er dannet, og Troppen består nu af 35 Spejdere.

1. Hjørring Tropp.

Troppen har faaet sig en Tropsfører, Tandlæge Holger Frits. Vi har i den foregaaende Maaned taget Prøver og Duellighedstegn og ordnet alt Lejermateriel. I Pinsen var vi med til Turneringen, i hvilket vi deltog med 20 Mand. Vi møder hver Søndag og har bl. andet haft en vellykket Tur til Lønstrup. Vi har bragt det passive Kontingent op paa 300 Kr. Troppen består af en Tropsfører 2 Tropsassistenter, 4 Patruljeførere og 36 Spejdere.

Fyens Division.**1. Assens.**

har haft forskellige større Øvelser. En 2 Dages Tur til Wedelsborg, hvor Troppen havde Øvelse med K. F. u. M. Spejderne. Troppen har startet en ny Tropp i Gelsted. Patruljemøderne benyttet til Rensning og Hynning af Kartoflerne. 1. Færrerøde afholdt, hvor Patruljeførerne maatte forklare Arbejdet indenfor hver enkelt Patrulje. 3 er traadt ud, medens 3 nye er optaget.

1. Kerteminde.

har deltaget med 22 Mand i Divisionens Pinselæjr ved Rødkilde. Troppen fik en Stønderplade for bedste Tropsoptræden. 2 Mand har bestaaet II. Kl. Prøven.

1. Korint.

8 Mand deltog i Pinselæjren. Patruljemøderne benyttet til at lave deres

Lejrudrustning. Hargen Petersen har erhvervet Blavermærket.

1. Odense.

Patruljemøderne benyttet til I. og II. Kl. Prøverne. 1. Kl. Prøven bestaaet af 4 og II. Kl. Prøven bestaaet af 9 Md. 3 nye er optaget.

2. Odense.

1 Alarmeringsøvelse. Patruljemøderne benyttet til I. Hjælp. Signalerings samt Træning til II. Kl. Prøven. 1 har erhvervet Vandremærket. 5 nye er optaget.

Begge Troppene samlede paa Børnehjælmsdagen i Odense over 600 Kr. ind.

1. Ringø.

Troppen er af Læge Bolling blevet examineret i I. Hjælp. Troppen har haft en Udrykning til Fjellerup Sø. Troppen har samlet medicinske Planter. Patruljerne arbejder med I. Kl. Prøven. 1 traadt ud. 1 ny optaget.

1. Rudkøbing.

har haft forskellige Terrainøvelser samt uddannet sig i Madlavning. Har gennemgaaet Spejderloven.

1. Svendborg.

deltog med 16 Mand i Pinselæjren. Troppen fik overrakt en Tropsstander for bedste Lejrdretning. 3 har bestaaet I. Kl. og 3 II. Kl. Prøven. Patruljerne har uddannet sig i Samaritergerning og i Signalering. 3. Patrulje har afholdt en week-end-lejr med Tropsfører Andersen, Rudkøbing, som Gæst.

1. Kerteminde Tropp.

Troppen tæller nu 28 Spejdere, heraf er 8 II. Kl. Spejdere og Resten Rekrutter. Troppen har holdt en Del Terrainøvelser samt deltaget i Divisionens Pinselæjr, hvor den af Divisionen fik overrakt et Sølvskjold samt 10 Kr. for den bedste Tropsoptræden i Lejren. Efter Pinsen har Spejderne indsamlet ca. 250 Kr., hvoraf der er købt Musikaller og Lejrmateriale. Der er indledt en Patruljekonkurrence, som afholdes den 7. juli. Troppen agter at afholde en 10 Dages Lejr ved Munkebo.

1. Faaborg

har helt helliget sig Kartoflerne i den forløbne Maaned. Troppen deltog med 19 Md. i Pinselæjren. 5. Patrulje (Haarby) har haft en Alarmeringsøvelse samt uddannet sig i den hellige Kogekunst og trænet i March. 8 Mand af Patruljen

har bestaaet II. Kl. Prøven med et Genemsnitresultat af 17.04 = mg%.

Troppen har mistet 7 Md., medens 5 nye er optaget.

Københavns Division.

1. Bytopp. har under megen Møje og Besvær endelig faaet lagt alle Kartoflerne (ca. 350 kg). Pinselæjr ved »Ravnhus». Arbejde med Prøver; Hjælp til 5 Ø. med Forsvaret af deres Lejr ved Sønderød mod 2 V.

1. Nørrebro Tropp.

1. og 2. Pinsedag laa Troppen i Lejr ved Furesøen; ikke langt fra Farum Station.

Søndag den 2/6 deltog Troppen i en Øvelse under Divisionschefens Ledelse oppe i Hareskoven.

Søndag den 4/6 rensede Troppen sin Kartoffelmark ude i Vanløse for Ukrudt, og Hynningen er allerede godt i Gang.

Desuden har Spillemandene, — 6 Hornblæsere og 4 Trommeslagere, — stillet hver Søndag til Musikundervisning paa Vognmandsmarken.

5. Bytopp.

Kartoflerne er blevet luget og hyppet 1/4 og 2/4 overnattede Halvdelen af Troppens Spejdere i Tropshuset eller i Telte i Hareskoven, og om Søndagen samledes hele Troppen for at gaa paa vood-craftexcursion i Lyngby Mose. Resultatet var overvældende. 15.16. week-end Lejr ved Nybrogård; det var navnlig Meningen, at de yngre Spejdere skulde lære at rejse Telt. Om Natten bjemsøges Lejren af 5 Helle-rupspejdere, der senere paa Natten fik Genbesøg af Spejdere fra 5. Bytopp.

Sommerturen bliver en Nældelejr fra 5-13 August. 2 Patr. »gøre Jylland paa langs.

Hellerup Division.

Divisionen har haft Week-end-Lejr paa dens nye Lejrplads ved Bagsværd Sø, som er stillet til dens Raadighed af Ejeren, Hr. Skibsfører Sass.

Spejdere er i Gang med at lugte og hyppe de 20000 m² Kartoffelfjord, og rekrutter sig forevrigt i Eksamenstiden med at sælle Øresund tyndt med Divisionens to Kanoe.

Divisionen holder Sommerhandlere paa dens Lejrplads paa Bornholm. De enkelte Patruljer gaar fra Standlejren ud paa Opdagelsesrejser paa den vilde Bjerg.

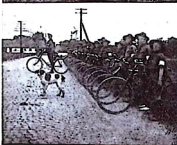
Nørrejske Divisions 7. Foraarsturnering.

De rigtigste Faktorer ved en Foraarsturnering er Sol, stor Deltagelse og en gæstfri By; alle tre Ting fandt Divisionen i Thisted, hvor den afholdt sin traditionelle Foraarsturnering. Det bliver mere vanskeligt at samle jyske Troppes, navnlig nørrejske, — de dyre Jernbanerejser, de større Afstande selv for Cyclister, forskelligt anlagte Skoleferier og det fortvivlede Kortsystem, saa det tjener til Førefæres Ære, at de alligevel førte deres Styrker til Thisted og overvandt Vanskelighederne.

Turneringen begyndte officielt paa Thisted Torv, hvor Stabschefen, Premierløjtnant Gudme 1. Pinsedag Klokken halvt Formiddag afleverede Stykkerne til Divisionschefen Korpsslæge E. Hartvig Møller, som forestillede Stævnets Præsident Kammerherre, Amtmand Bache for Troppene. Umiddelbart herefter afmarscheres til Sportspladsen, hvor en udsøgt Dommerkomité med Grosserer Spangberg som Oversdommer havde givet Møde.

Efter en kort Morgenandagt afholdes 100 M. Løbene og Ambulanceøvelserne. En Mand raaber om Hjælp fra Fjorden — en Vogn væltet — et Hus i Brand — kolliderede Cyclister o. m. a. frembød udmærkede Opgaver for Patruljerne — der gennemgaaende klarede sig pænt og holdt Publikum i Aand til Middag. Klokken tolv var alle i Kvartererne igen.

Klokken 1¹⁵ alarmeres Troppene (udmærket Øvelse bl. a. for Tropps og Patruljeførerne som maa kende deres Folks Indkvartering og aftale Alarmeringsmaade, af samme Grund indkvarteres Troppen og Patruljer altid i samme Bydele

1. Nykøbning Moss, Løjtrovsnings.
2. Nykøbning Moss holder Retning til venstre.
3. Ambulanceøvelse.
4. Stævnets længste og mindste Spejder.
5. Stævnets Præsident, Kammerherre, Amtmand Bache, instrueres af Divisionschefen.

og Gader — hvor hver Troppes har sin Alarmsplads). I Løbet af kort Tid er Divisionen samlet paa Jernbanestationen og marcherer med Telte og fuld Oppakning til Eshøj Plantage. Orienteringsløbet er her indlagt. Førerne faar paa et Kort opgivet en vis Landsby, og efter et Fotografi skal de finde en Gaard — senere følger forskellige Spor og Forhindringer, som passerer af hele Troppen med Bagage. Efterhaanden som Troppene arriverer til Eshøj, teltes der ved Stranden og holdes Hvil.

Klokken 7 er der Galla-Løjtrovsnings med Optræden af hver Troppes og Divisionsens Experter i Underholdning.

2. Pinsedag indledes med en Morgenandagt. Konkurrencerne slutter med 3¹/₂ og 4-km's Løb og de forskellige Spejderidrætter. Eftermiddagen tilbringer Spejderne sammen med deres Værter, om Aftenen kommer saa, i alle Tilfælde for de unge Værtinders og vindende Spejders vedkommende, Turneringens Kulminationspunkt: Festen. For Fronten af Divisionen kommer de lykkelige frem og faar deres Præmier overrakt under Bifald fra et Par Hundrede Kammerater og et balklædt Parket. — Derpaa drikkes Chokolade og danses — for de 2 Kl's. Spejders Vedkommende til Klokken 10¹⁵ — Resten til Klokken 1.

Divisionen har al Grund til at være tilfreds med Turneringens i det store og hele udmærkede Forløb, nedennævnte Præmieliste viser de sportslige Resultater. Divisionen har tildelt de tre Troppesførere: Premierløjtnant Gudme (Viborg) Instrallator Beck (Nykøbning) og Student Bache (Thisted) Fortjenestmedaljen for særligt dygtigt Arbejde i Troppene og for Divisionen. —

100 m Løb (Spejdere o. 14 Aar).

1. Pr. Kloch, Hjørring.
 2. Pr. P. Lauritz Jensen, Thisted.
- 100 m Løb (Spejdere u. 14 Aar)
1. Pr. P. Jensen, Nykøbing.
 2. Pr. Myrdal, Aalborg.

Første Hjelpe.

1. Pr. 1. Viborg Trop.
 2. Pr. 1. Aalborg Trop.
- Orienteringsløb.
1. Pr. 1. Thisted Trop.
 2. Pr. 1. Aalborg Trop.
 3. Pr. 1. Nykøbing Trop.

Lejrbaalsopvisning.

1. Pr. 1. Hjørring Trop.
2. Pr. 1. Viborg Trop.

Ordonnansopgaven.

1. Pr. Menz, 1. Viborg Trop.
2. Pr. Stelsig, Vestervig.

4 km Løb.

1. Pr. P. Poulsen Vestervig.
2. Pr. Lauritz Jensen, Thisted.

Kast med Redningsreb.

1. Pr. Haxthausen, Aalborg.

Spjælsning og Besnøring.

1. Pr. Tage Nielsen, Viborg.

Lapning og Stopning.

1. Pr. Ernst Nielsen, Nykøbing.

Signalering.

1. Pr. Aage Dahl, Viborg.
2. Pr. Henry Jensen, Nykøbing.

Kortlæsning.

1. Pr. J. Kolbjørn, Nykøbing.

Flidspræmier.

1. Aage Dahl, 1. Viborg Trop.
2. Viggo Clausen, 1. Thisted Trop.

Engelsted, Vestervig.

Svend Bech, Nykøbing.

Ernst Thomsen, Hjørring.

B. Knudsen, 1. Aalborg.

Johannes Jørgensen 2. Aalb. Trop.

Ensartet Paaklædning.

1. Pr. 1. Aalborg Trop.
2. Pr. 1. Viborg Trop.

God Patruljeoptræden under Turen.

1. Thisted Trop.

Præmierne bestod alle i meget smukke Sølvsager, Bøger og praktiske Spejderredskaber. Viborg Trop hjembringer bl. a. en smukt udstyret Ambulancekasse, udsat af Kammerherre Bache.

Div. Red.

Ved Lejrbaalet

Efter Regnen -

Fortælt fra Side 4.

Jeg har ikke rigtig Held med min Lektüre i Dag. Se nu blot engang her:

Druknet Kajakroer.

»En ung Kajakroer, der Mandag Morgen roede ud paa Issefjorden og siden har været forsvundet, er i Gaar drevet i Land som Lig ved Liseleje.«

Spejder eller ikke - ærlig talt - dette er meget langt fra at være morsomt.

Hvorfor var denne Mand alene? Havde han været i Følge med en anden Kajak var denne Ulykke formodentlig aldrig sket. Hvorfor? Hvorfor, spørger jeg?

Der findes en Sports-Regel, der siger, at en Kano- eller Kajakmand aldrig maa være alene. Der skal altid være to Baade i Følge. Kendte han ikke denne Regel? Ændside han den ikke?

Uforstaaeligt, at en Mand ikke kender de rent elementære Regler for den Sport, han iver. Ubegribeligt, at han ikke respekterer dem, før han ser der er en, der knækker Halsen paa det - eller han selv gør det.

— — —

Regnen siver og siver ned.

Jeg foretrækker alligevel at gaa ud i den, og vil søge den op, hvor den falder rigtig tæ.

Plumben

De graa Ulve

Vandrelejr.

En gammel Spejder, Kurt Petersen, fra 2. Vesterbro (20 Aar) søger sig tre ligeindte til en Vandrelejr i Slutningen af Juli Maaned. Lichavere kan henvende sig til ham pr. Telefon Central 11042 hele Dagen eller efter Adressen: Ewalds Alle 4, Vanløse.

Kanoturen.

De 14 Deltagere i Kanoturen starter fra København pr. Bane til Ringsted Mandag den 15. Juli Kl. 7³⁰.

15. Juli: Ad Sussaaen til Kastrups Overdrev ved Tystrup Sø. 25 km.

16.: Lejrplads Syd siden af Knudshoved. Undervejs beses Gunderslevholm, Herlufsholm og Malerisamlagen paa Gavnø. 45 km.

17.: Langs Kysten til Masnedø, over til Orshoved, langs Kysten til Hilsedvig Bugt paa Lolland. 45 km.

18.: Til Kragerø, Knuthenborg Park beses. 40 km.

19.: Kanoerne sendes med Toget⁶⁰⁴ til Nakskov og Folket spadserer til Nakskov for at strække Benene lidt. (20 km). Kl. 9⁴⁵ tages med Dampet til Langeland, og Kl. 12¹⁰ afgaar Kanoerne over Langeland, mens Folket alder spadserer. (8 km til Rudkjøbing). Der roes til Valdemars Slot paa Taastrup. 5 km.

20.: Morgenkaffen drikkes i Svendborg. Lejrpladsen ligger ved Korshavn paa Overnø. 25 km.

21.: 10 km til Faaborg. Her er man i Forbindelse med Civilisationen til om Aftenen, da man ror 5 km over til Dyrreborg og Haar Lejr.

22.: Langs Syd kysten af Fyn til Logis-mosekov. 30 km.

23.: Besøg i Assens og paa Wedelsborg. Lejrpladsen ligger ved Hindsø. 30 km.

Hjemturen foregaar fra Middelfart med Dampet til København. Paa hele Turen ligger i Telt. Der roes samlet med en Forer foran og en Forer bagest. Sejl er kun tilladt efter »Admiralens Ordre. For Turen aflægges Prøve: Man venter med Kanoen iført sit Kanotøj og maa derefter ikke gaa i Land forend 1 km fra Kæntingsstedet. Kan man ikke bestaa Prøven, udelukkes man fra Deltagelse.

De fælles Udgifter ved Turen er 20 Kr. pr. Mand. Man holder sig selv paa Kost. Bestyrelsen.

ET STØRRE DANMARK.

Et Industri-
historisk Jubilæum

Illustration

Den lille Landsby-Smedie, der blev til Danmarks første Plovfabrik.

ENDNU i Midten af forrige Aarhundrede brugte man her i Danmark gammeldags, ufuldkomne Plove, hvorved Jorden set med Nutidsøjne ikke blev særlig godt behandlet, Plove som ogsaa hurtigt blev slidt op, og som det var et langt større Besvær at arbejde med end med Nutidens Plove.

I Smedierne Landet over smedede man Plove til Danmarks Bønder efter den fra Forfædrenes nedarvede Recept, kun sjældent afveg man fra de traditionelle Former. Ændringer og Smaa-Forbedringer skete vel af og til, naar Kunden ønskede, det eller en begavet Smed havde faaet en tilfældig lys Idé eller hørt noget om, at saadan bar man sig ad andre Steder — men i det Store og Hele arbejdede danske Smede, som man i de Tider, inden Opdagelsen af Jern, havde grebet Verden, arbejdede i alle andre Fag — d.v.s. uden Hovedet, kun med Hænderne og slaviske, som man havde lært det af sin Master.

Saa begyndte der efterhaanden rundt om i Danmark at vise sig nogle fine, blankpolerede Tingester indenfor de danske Smedes Horisont. De mere frem-skredne Landbrug begyndte at anskaffe sig de moderne amerikanske Svingplove. Landbrugets meden kiggede paa dem, naar han kom paa Besøg i Herregaardene og de store Bøndergaarde. De var fine at se til, men de var ogsaa et Produkt af den moderne amerikanske Videnskab, udgaet sammen med hundred

Tusinder andre fra de store amerikanske Maskinfabrikker, skabt ved Professorers, Ingeniørers og Arkitekters Snille paa Grundlag af noget, man kaldte Fysik, Kemi og Matematik, som nok skulde være noget meget lærd Stads. Der laa de og skinnede ondskabsfuldt og udfordrende i al deres Pragt, disse fine Tingester, som fine og lærde Herrer havde konstrueret og store Firmaer fabrikeret — laa og ærgrede og imponerede den danske Smed.

»Pokkers til Djævelskab« tænkte han og saa vendte han Skraaen og spyttede langt — og gik hjem og lavede Hester sko, for dette Arbejde havde de udenlandske »Smede« endnu ladet ham beholde.

Fleere og flere danske Landbrug tog de fortrinlige amerikanske Plove i Brug — hvert Aar gjorde et stadigt større Antal den lange Rejse hertil fra uden nye Verdens, og hver ny amerikansk Plov, der blev anskaffet, betød bedre Dyrløbs og den danske Jord, men desværre samtidig ringere Indtægt og dårligere Levevilkår for danske Smede.

Og de fremmede Storfabrikanten tjente store Penge, deres Plove var dyre som alting, der er uden Konkurrence — de danske Smede behøvede de jo ikke at regne med.

Dette er et lille Stykke Nationaløkonomi og et godt Billede af den udenlandske Størindustri begyndende Indgreb i dansk Haandværk og »Industri-

i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede. Som ovenfor skildret for Plovfabrikationens Vedkommende udviklede sig ogsaa Forholdene paa hundrede andre Omraader. Den store udenlandske Industri havde i steds større Omfang sine Sugearme inde paa det danske Marked, saa det kunde mærkes i den mindste Landsbyflække. Hele Bevægelsen betød bedre Kaar for Folk i Udlandet, som med Initiativ og Håndlektkraft undertvang danske Haandværkere ved at gøre dem konkurrencedygtige — daarligere Kaar og Arbejds-løshed for danske Mestre og Svende. Mange danske Haandværksvende rejste i denne Tid til Amerike — der kunde de faa Arbejde og en glimrende Løn oven i Købet!

Af de Hundreder af Smede, som gik og saa disse fine fremmede Plove tage sig Brødet ud af Munden, var der een eneste, som brændte af en levende Trang til at tage Konkurrencen op og forsøge at præstere noget, der var lige saa godt, sen eneste hvis Fantasi var frodig og dristig nok til at drømme Drømmen om en dansk Plovindustri med System!

Det var en 18-aarig Smedesvend, Anders Jacobsen, som hverken havde Forstand paa Fysik eller Kemi eller Matematik, og som vist heller ikke havde meget Begreb om, hvad »Industri« var for noget. Han var ikke alene en dygtig Smed, som saa mange andre,

men han havde den Trang til at eksperimentere, den Lyst til at prøve noget nyt og den selve Udholdenhed og Energi, som paa alle Omraader i Livet kendetegner de banebrydende Mænd, dem der til at begynde med under store Kampe, miskendt og haanet, senere agtet og æret fulgt af alle, senere Udviklingen ind i nye Baner og skaber de store Ting i Livet. —

Om denne udmærkede danske Smed og hans Livsværk fortæller »Tidskrift for Industri« bl. a. følgende:

»Anders Jacobsen fødtes 11. April 1852 i Landsbyen Ørbæk paa Fyen, gik i Landsbyskole og kom som 14-aarig ud at tjene — mærkeligt nok hos en Slagtermester. Hans afdøde Fader havde været Smed og hans Stedfader ligeledes, saa man skulde synes det var nærliggende, at Drengen ogsaa blev det, men man havde i hans Barndomshjem det Indtryk, »at Smed kunde Anders aldrig blive«. Først som 18-aarig, altsaa paa et relativt sent Tidspunkt, kom han i Smedelære hos Stedfaderen, en af Da tidens dygtige Landsbysmede, og det iøvrigt her allerede paa et meget tidligt Tidspunkt af sin Læretid Ligeledes til at prøve Plovsmedning.

Den første Plov, han er med til at fremstille, var en saakaldet »Grenplov« — skulde vist egentlig være en »Greb-plov«. Opgaven fangede hans Interesse, fordi Konstruktionen var god. »Da en saadan Plov«, som han udtrykte sig, »synes lettere at ville slippe Jorden end de andre anvendte Plovtyper.« Han havde med andre Ord allerede saa tidligt Øje for, hvad det i væsentlig Grad kom an paa ved en god Plov, nemlig, at Gniddningen mellem Muldpladen og Jorden, den føres igennem, alt andet lige, er saa lille som muligt — saaledes at den nødvendige Trækraft bliver Minimum (det mindste).

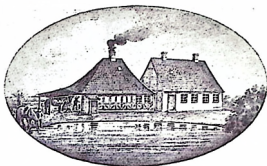
Plovfremstillingen havde nu vakt hans Interesse, og herefter kunde den ikke kues. Selv om det Arbejde, der var Dagen og Vejen, stadig viser os Anders Jacobsen som en flittig og ualmindelig duelig Beslagsmed, der i end og ganske særlig Grad magtede det Haandværk, han drev, syssler han stadig ved Siden af med at lave Plove og sætte en Fremstilling af disse i System — skabe en Industri! Rigtig Fart i dette Arbejde kom der imidlertid ikke,

før efter at han i 1877 havde etableret sig selvstændigt i Landsbyen Overholluf, og her faar hans Interesse for Plovfremstillingen et magtigt Stød fremad, da han paa Hollufgaarden faar Lejlighed til grundig at efterse et Par af de paa det Tidspunkt her i Landet ret nye, fortrinlige amerikanske Plove.

Dette modnede

hans Beslutning. Her havde hen en Model, som ved ringe Tillempling efter danske Forhold syntes ham at egne sig for Massefremstilling. Og en Opfordring til at begynde og begynde snart fik han samtidig, siges der, fra et Par kendte Landsmænd. Man fortæller, at en Dag, da Anders Jacobsen var ved at se de amerikanske Plove grundig efter i Sømmene, kommer Baron Juul-Brockdorff ubemærket hen til ham og lægger Haanden paa Skulderen af ham, idet han siger: »Der er en Opgave for Dem, unge Mand, gæk hen og gør lige saa; det er saadan, en Plov skal se ud!« Maaske er Historien apokryf; nok er det, at Anders Jacobsen tog fat paa Opgaven: at lave en Plov, som skulde være den amerikanske lig, og efter mange Vanskeligheder lykkedes det ham at faa de to første Eksemplarer færdige i Maj 1878. Den ene findes endnu og vidner om, hvor fortræffelig Smedearbejde han, trods de primitive Forhold, kunde udføre den Gang uden Halvfabrikater og maskinelle Hjælpemidler.

En Fabriks Levnedsløb ser jo noget anderledes ud, naar man ser tilbage over Aarene, end medens der arbejdes frem: Usikkerheden ved Begyndelsen, den under Arbejdet stadigt skjulte og usikre Fremtid, hvor der ved Tilbageblik ses Rækker af Resultater, der forsoner med overstandne Vanskeligheder — kræver i de første Aar, en Virksomhed skabes, ubøjelig Energi og stærk Tro. Skuffelser ulykkeligvis ikke for Smeden i Fruge, de Skuffelser, som Skepsis hos Kunderne og Modstand fra Kollegernes Side krydrer de første Aar

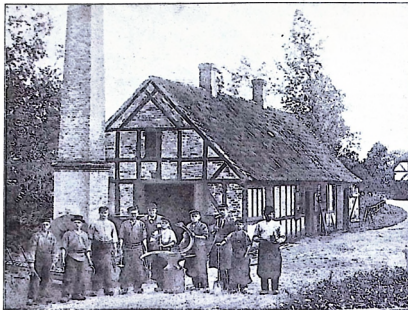

Værksted med Beboelse 1878.

med. — Det gik langsomt. Dog, at den danske Plov dueste til noget, viste Prøverne rundt om hos de faa trofaste, der støttede Bestræbelserne, ligesom senere de offentlige Plovsprøver.

I 1885 blev Forholdene i Overholluf for knebne, og i Foraaret 1886 flyttede Jacobsen da til Fruge, hvor Virksomheden i Aarenes Løb siden da har været i stadig Udvikling. Den nuværende Virksomhed ligger lidt fra Marslev Station i Landsbyen Fruge. Den er hverken meget imponerende af Ydre, men fornuftig lokaliseret og forstandigt indrettet. Den beskæftiger kun 40 Mand, og naar man klarer sig med dette beskedne Antal Arbejdere ved en Produktion af ca. 6000 Plove om Aaret foruden nogle Radrenere og enkelte Landbrugsmaskiner, ligger det i, at man i stor Udstrækning har taget arbejdslettende Installationer i sin Tjeneste. Fabrikken omfatter et lille Komplex af Bygninger imellem Maskinværksted og Smedie, Hærderi o. s. v., ja endog et lille saakaldt »Staalværk« — der rettere skal være »Indsætteric...

Indtil for et Par Aar siden bestod Arbejdet væsentligst i at tilpaa, hærde og polere de fra Amerika indførte Compound-Muldplader (Staalplader med flere Lag sammensvejsede og heraf yderst et meget haardt Lag, inderst et sejt, og Skær og lave »Stjærte« og saa saule det hele. Da var Hærdningen vel nok Hovedsagen. Et haardt Slag for Produktionen maatte det derfor blive, da under Verdenskrigen en skønne Dag Tilførslerne vestfra pludseligt afskar Fabrikken fra dens Hovedmateriale. Med stor og prisværdig Energi kastede de nuværende Ledere,

Fabrikken og dens Arbejdere 1898.

Anders Jacobsens to Sønner, sig da over den nye Opgave: selv at skabe en Muldplade af almindelig Staal. Og det lykkedes virkelig ved en særlig »Indsætning« (dels Kulning, dels Afkølning) af Besmerplader fra Tyskland og Sverige at skabe en Afløser for den amerikanske Plov.

Dette er blot et af de mange Eksempler paa dansk Industris Tilpasningsevne under Krigs- og Blokadetidens Vanskeligheder...

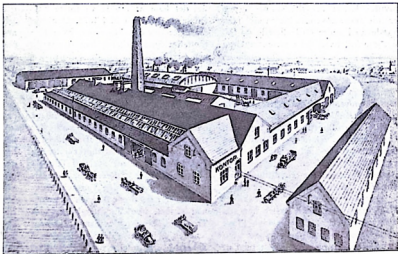
Fraugde-Ploven er i første Række af danske Plove, hvilket fremgaar af en lille Oversigt over det kgl. Landhusholdningsselskabs Plovprøver. Ved disse var Fraugde-Ploven til at begynde med ingenlunde velset. Man havde ingen Tjillid til »en dansk Plov«. Det led næsten formæstligt, at en almindelig Smed vilde konkurrere med »Olivers«, »Albions«, »Bissels« og andre verdenskendte amerikanske Plove. Det var vel ogsaa formæstligt — men ikke des mindre muligt. Thi Jacobsen havde Energi og frem for alt Tro paa sin egen Sag.

I 1895 sammenlignedes ved en offentlig Plovprøve Fraugde-Svingploven (enkeltfurede Plov) blandt andet med forskellige amerikanske Svingplove, deriblandt »Albion«. Ved den paafølgende Præmiering fik »Albion H 2« Sølvmedaille, »Fraugde« Broncemedaille. I

1904 afholdtes en stor Arbejdsprøve med amerikanske Svingplove og danske Efterligninger. Der deltog blandt andet 20 originale amerikanske Svingplove og 34 danske Efterligninger, deriblandt flere Stykker af Fraugdeploven. Præmiering: Sølvmedaille af 1. Klasse fik kun »Fraugde 3 A« og »Albion H 2«; 4 amerikanske Svingplove, deriblandt »Oliver« og »Bissel« fik Sølvmedaille af 2. Klasse; Broncemedaille fik 5 danske Plovfabriker. I 1916 afholdt Statens Redskabsudvalg en Prøve med Dobbeltplove deriblandt en udmærket amerikansk, da berømte tyske Rud. Sach's Dobbeltplove samt Dobbeltplove fra 4 af de betydeligste danske Plovfabriker, deriblandt »Fraugde«. Skønt Præmiering ikke fandt Sted, klarede »Fraugdedobbeltplovene« sig fortrinligt og stod fuldtud paa Højde med de udenlandske.

I disse tørre Resultater ligger Fraugdeplovens Udvikling.

Efter Fraugdeploven er fulgt et betydeligt Antal af andre danske Fabriker, og efterhaanden er her et stort og betydningsfuldt Arbejdsfelt for dansk Industri opdyrket. Ikke mindst betydningsfuldt.

Fraugde-Fabrikken i dens nuværende Skikkelse.

ningsfuldt derved, at Ploven, navnlig Svingsploven, er Jorddyrkningsens Hovedredskab, dels fordi Plovarbejdet er det vigtigste Arbejde for Landmændene, og dels fordi det er det største. Dansk Plovindustri er da ogsaa opvokset i nøje Tilknnytning og »Følling« til det store Erhverv, den har sat sig som Maal at betjene.

Dansk Landbrug er godt betjent af den hjemlige Plovindustri, ikke mindst af Fraugde-Ploven. De danske Plove er tillempet efter danske Forhold og først og fremmest efter den danske Jord. Og hvorledes mon det vilde havde set ud i disse Aar, saafremt vi skulde have haft vort væsentligste Forbrug af Plove fra f. Eks. Amerika?»

Den 27. Maj fejrede Fraugde-Smeden 40-Aars Dagen for Grundlæggelsen af sin landkendte Fabrik — og samme Dag kunde dansk Plovindustri fejre sit 40-Aars Jubilæum.

Den unge Smedesvends dristige Drømme havde skabt et Maal for den energiske Smedemesters Arbejde et Liv igennem, et drømt Maal som, 40 Aar efter, den gamle Direktør kan glæde sig ved at se som en smigrende Virkelighed.

T. Fr.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
Strandvej 187. Telf. Holrup 75.

Elis Møllerup

Strandvej 158. Telf. Holrup 738

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolf. — Horwitz & Kettstedt.
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Theore
Nørregade 13

AKEL VELDEN
Ompolstrede Møbler, samt Markiser og
Dekorationsarbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

Engelske Knive

Sheffield
Østergade
Nº 10

Foraaret kommer

Tiden er inde til at købe

med Regn og Blæst

Regnfrakker, Vindjakker, Vindnederdele, Hammondbenklæder
af blaåt Cheviot, Amerikansk Khakistof og Vindstof
Til Damer, Herrer og Børn

Spejderkorpsets Munderings-Depot
Nørregade 14 Telefon 3186

Hvor bor Deres Skomager?

Møllegade 8 — der faar De altid Fodtøjet færdigt til lovet Tid.

Første Klasses Arbejde, første Klasses Materialer
giver faste Kunder.

ALTID STORT LAGER AF BRUGT FODTØJ

HUSK: Kun Møllegade 8. F. JOHANSEN

Kakkelovnsmanden

bor

104, Sølvgade 104.

Ring op:

Byen 1102 u.

Chr. Jensen

J. Pedersens Udstyrsmagasin

Billigst Kontant-
og Rate-Betaling

Guldbergsgade 41. Ved C. Christensen

Vi bruger alle D. K. Terninger.

***** **AMATØRERNE** *****
 køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBRØPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

HELLESENS TØR ELEMENT
 Verdens bedste

Køb Deres Brændsel hos

DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (tri Notering), 13567, 13520

.....

**Barnängens
 Blæk**

faas overalt og
 bruges overalt

.....

